

زما ستوری

ناول

Ketabton.com

لیکوال : جمال معصوم

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

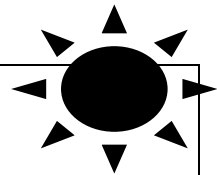
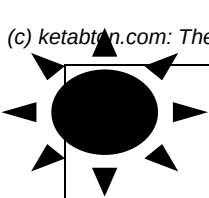
سريزه

سلامونه نيکي هيلي او احترامات مي ومنئ درنو او د قدر وړ لوستونکو زه ډير خوښ او خوشحاله يم چي دا مي لومړي ناول وليکه او الله ج ماته وس راگر تر څو يو ناول وليکم. په دې هيله يم چي دا لومړي ناول ستاسو د تشويقولو په اساس د لسگونو نورو ناولونه سر شي. ددې ناول موضوع د پښتنو په يو ډير بد رواج راڅرخي چي د ډيرو خلکو هيلي او ارمانونه او حتا کله کله د خلکو ژوند هم له منځه وړي. زه په دې هيله يم چي ستاسو د خوښي وړ موضوع وي او څنگه چي ستاسو هيله وي نو هماغسي مي درته ليکلي او چمتو کړي وسي.

که څه هم چي دا زما لومړي ناول دې خو زه په دې باوري يم چي دې ناول کي به داسي څه نه وي چي پر تاسو باندې بده اغيزه وکړي بلکه تاسو به ترې يو پند لاسته راوړي. خدای ج دي وکړي چي تاسو زما له دې ناول څخه په لوستلو کي تنگ نشئ او خپل مثبت احساسات مو راڅرگند کړي. تر څو په تاسو باندې مثبت اغيز وکړي.

په درنښت !

ستاسو ورور : جمال معصوم

ڊالۍ

دا ناول دي زما گران ورور سهيل جان چي تل يي په
مخ مسکا خپره وي او د خزان په موسم کي هم لکه د
پسرلي تازه وي هغه ته دي ډالۍ وي

سهيل جان چي تل يي زه خوشحاله کړي يم او زما په
خوشحالۍ يي خندلي او په خفگان يي په زړه کي
ژړلي دي د ملگرتيا په ټولو اصولو پوره شخصيت
دي!

زما ورور دي تل خوشحاله او کامياب وي!

د ناول پیل

ویده وم یو دم می د چرگانو تیره اذانونه تر غوږه شول. زه لا سم ویخ شوی نه وم چی مور می دروازه راوتکوله " زویه آوری بس نو سبا شو پاڅه لمونځ دی وکه گوره لمر درباندی څړیکه وهي " ما ځان په لټی واچوه خو مور می دا ځل په غوصه راغږ کړ " هی پاسه کنه بیگاه دی هم لمونځ نه وو کړی هله نو کوزه می درته ډکه د تشناب مخی ته ایخی ده. زه ولاړ شوم په رختیا چی د سهار تته رڼا وه د کوتی دروازه می پرانیسته خور می هم د لمانځه لپاره پاڅوله . کله چی مور زه ولیدم چی له کوتی راووتلم نو هغه د خپل کار پسی لاړه . زه په زنګیدلو قدمونو د برندی نه لاندی حویلی ته رابنکته شوم کوزه د تشناب مخی ته پرته وه ورغلم اودس می وکړ د خکی لوری رڼا زیاتیده په برنده کی می لمونځ وکړ له دعا وروسته می خور هم راغله او په جاینماز ودریدله.

د سحر خکلی تازه هوا می روح ته خوبنی وربخله- له لمونځ وروسته هملته په برنده کی د چایو په انتظار کیناستم مور ته می غږ کړ " موری وه موری آوری مور می وویل " هو وایه زویه څه وایی اشپزخانه کی یم " ما وویل " موری زر کوه چی وږی یم او ماته پرون حنا وویل چی موږ سحر وختی چای څکو بیا د لوبو میدان ته راوځو گوره ټول به ماته مخکی راغلی وی لوبو ته -بیا وروسته ما لوبه کی هم نه منی خیر دی موری زر کوه " مور می وویل " صبر و که زویه نن خدای وهلی غوا نه ودریدله کنه وختی به چایی تیار وو " بیا می مور ته وویل " رختیا پلار می چیرته دی " مور می وویل هغه له جوماته تروسه ندی راغلی اوس به راشی " زه غلی شوم ما دیوال ته تکیه کړی وه خور می هم اشپزخانه ته ورغله . ماسره دوه توشلی وی هفی سره می لوبی کولی له

ځان سره می وویل نن به سره گورو چی سوک به ډیری توشلی گتی پرون خوی رانه هسی په ټگی وگټلی- شیبه وروسته د دروازی کړپ شو دروازی ته می وکتل پلار می وو . هغه هم برندی ته راوخته راسره کیناسته راته یی وویل " حیماده لمونځ دی وکړ " ما وویل " هو پلار جانه " پلار می وویل " ته منډه کړه هغه رادیو راوړه چی د خبرونو وخت نژدی دی . " دی خبری سره پلار می له سره لونگی خلاص کړ ډډه یی ووهله ما ورته وویل " پلاره رادیو دی چیرته ایخی "

هغه وويل " هغه وړه کوټه کی د لرگی بکس کی ده . بکس په کلاره خلاصوه چی درز پکی راغلی دی " زه په منډه کوټی ته لارم کوټه کی تیاره وه یوه کړکی می خلاسه کړه رڼا شوه د یوه زوړ کټ لاندی لرگین بکس وو هغه می خلاص کړ دا بکس ډیر پخوانی وو . پلار به می ځینی مهم شیان پکی کیخودل نور لرگین بکسونه هم وو خو دا می د پلار وو خلاص می کړ یوه خیرنه او غټه رادیو پکی وه راوامیخیسته پلار ته می ورکړه خور می دسترخوان راوړه سوچه غوړی او نور پیالی او چایی می مور راوړل ټول چایی ته سره راغونډ شو مور می وویل " هغه د احمد کاکا خوا سنگه وه بیگاه یی ډیر زړیروی راتلل " پلار می په ډکه خوله وویل " هغه خوارکی نه وه بڼه ویل یی ولسوالی ته ځم هلته یو کلینیک شته که هغی سره هم بڼه نه شوه نو بیا یی له مخی وړه کوم - " مور می وویل " ویش خدایه سومره غټه خوا وه خامخا به نظر وهلی وی " . ما چای بس کړ پلار می راته وویل " ته ورشه وگوره زونډی گل ماما خو به دی رمه نه وی راویستی که راویستی یی وه نو زویه ته هم رمه خلاصوه زه دغه یو پیاله چای تر ستونی تیروم بیا زه هم درځم - " ما وویل بڼه پلاره . زه له دروازی ووتلم ماما می هم خپله رمه راویستی وه چی زه یی ولیدم راغږ یی کړ " حیماده پلار دی سه شو ؟ ورغږ کړه چی بیا ناوخته کیږي او رمه هم وږی ده " ما ورته وویل " ماما زه رمه راخلاصوم پلار می هم راځي " زه په منډه کورته لارم پلار ته می احوال ورکړ بیا د کور بلی دروازی ته چی هلته یوازی زموږ رمه وه ورغلم خور ته می غږ کړ " زرمینی وه زرمینی ته دروازی خوله کی رمی ته ودریگه چی رمه بهر ووځی " زه په منډه د رمی ځایي ته لارم د رمی د مخی لرگینه وړه دروازه می خلاسه کړه رمه له دروازی زموږ کورته او بیا همفسی بهر ووتله مور می د تل په څیر پلار ته د خوراک لپاره یوه کڅوړه برابره کړه تر څو لار کی وږي نه شي پلار می کڅوړه غاړی ته کړه اوږده لخته یی له زانه سره واخیسته د کور نه د وتلو وخت کی راته وویل " گوره حیماده چی له کوره لری لار نشی همدلته دي د همزولو سره لوبی کوه خه زوی جانه آفرین ته خو می تکره زوی یی ' پلار او ماما می دواړو یوځای رمه د مخامخ خکلی شین غره طرف ته روانه کړه او کلار کلار روان وو تر شاه یی څیره دویره ورپسی وه . مور می د کور په کارونو بوخته شوه زرمینه او زه د ماما کور مخی ته چی موږ سره نژدی او گاونډیان وو ورغلو د هغوی کور مخی ته یو کوچنی میدان وو چی ټولو ماشومانو به پکی لوبی کولی حنا چی زما د خاله

لور وه او د هغی یو ورور چی سهیل نومیده او دوه د سجاد کاکا چی زموږ
 گاونډیان وو لورگانی وی او لوبی یی کولی ورغلو حنا دوی ټول سره کیناستو د
 توشلو لوبه مو پیل کړه حنا زما پلوی وه . جول مو سره وویشت زه تر ټولو
 مخکی وم پیل ته می زان ورسوه د پیل خواکی زما توشله حنا ودروله په اول وار
 تری ما وگتله دوهم ځلی زما خونده نه وه

حنا ته می غوږ کی وویل " چی نن غالی ونکړم خدای شته که یوه توشله هم
 راسره پاتی شی " حنا راوکتل په مسکی انداز یی راته سر وخوروو . کله یی چی
 زه د خاله زوی سهیل او زرمینی توشلو کی گیر کړم او کله یی چی زما توشله
 ویشته نو د توشلی له شاه می پخه لری کړه . توشله لری لایره - سهیل راغږ کړ "
 هی تگی جنه ولی دی پخه لری کړه . دا زه نه منم بیا به خپل وار کوم " ما او حنا
 ورسره ونه منله او لوبه مو جنجالی کړه بیا مو د چیندرو لوبه پیل کړه - همداسی
 لوبی مو کولی د لور چنار د یخ سیوری لاندی چی تر څنگ مو ویاله کی لپه لپه
 اوبه هم روانی وی په لوبو بوخت وو . کله به مو چی گرمی وشوه نو بیا به مو
 ویاله کی لامبو کوله.

د سحر لس یچی به وی یخ شمال لکیده لمر ژیری وړانگی د غنمو په شنو پټو
 شیندلی . خاله می له کوره گند بهر اچوه او موږ ته به یی وکتل مسکی به شوه .
 کله کله به زما مور او خاله یوځایی زموږ د لوبو ځایی ته چی یو سه پناه وو راتلی
 او زموږ سیل به یی کوو . پلار او ماما چی نوم یی زوندی گل وو او زما د خاله
 میره او د حنا او سهیل پلار وو نو موږ به ورته ماما ویل یوځای به له رمو سره د
 غرونو په لور تلل او بیا به د مازیگر د لمر پریوتو وخت کی کورته راتلل . زما
 مور یوازی یو ورور درلوده چی د مور په وینا می چی هغی راته ویلی وو ' موږ
 چی کله وایه وو او دا چی زموږ کورونه هم یو سه زایره او پخوانی وو او د غریبی
 ژوند وو نو یوه ورځ می کوچنی ورور په کوټه کی وو او مور می هم کوټه کی وه
 زه او زما خور او پلار می پټی ته تلی وو چی راغلو زموږ په کور بد حال وو . چی
 لږ ورنیږدی شو ټولو ژړل او توبی یی ویستلی خو لنډه دا چی ورور او مور باندی
 می کوټه راغور ځیدلی وه - پلار می بل واده وکړ خو اولادی پیدا نشو همدا زه او
 زما خور خاله دی پاتی شو " چی خاله می اوس د زوندی گل میرمن ده - زوندی
 گل دوه وروڼه درلودل هغوی پیښور کی وو هلته یی ښه کار جوړ وو کله کله به
 زوندی گل ماما پیښور ته ورتله د زوندی گل وروڼه په پیښور کی په یوه فابریکه

کی کار کوه - زونډی گل ماما می پلار ته د وروری لاس ورکړی وو پلار به می هغه په مشوره کی یاد ساته او زونډل گل ماما می هم د پلار احترام ساته او په هر کار کی به یې ورسره ملاتړ کوو . پلار می یو ورور لری چی کوز کلی کی زما له ابا او انا سره یوځایی اوسی کاکا می زما له پلار سره تعلقات یو ښه نه وو هغه هم دا وه چی کاکا به می ویلی چی دا مور او پلار دی ماته را پرېښی او خپله بیل یواځی اوسیگی . خو پلار می چی یو مهربانه سړی وو زما کاکا ته یی احترام درلوده خو کاکا او د کاکا زامنو می بیا له موږ سره چندان نه لکیدل.

د سبا ناری وخت شو له لوبو او جنجالونو نه نور ستړی وو حنا خپل ورور سهیل ته وویل " زه ځم چی مور به می د سباناری چایی کړی وی هغه به راوړم حیماده چی تاسو هم لاړ نه شي بیرته ژر راحم " کله چی حنا په منډه د کور په لور لاړه شیبه وروسته زما خاله او زما مور او حنا له یو څر ترپال سره راڅکاره شول . حنا رامنډه کړه او ویویل " هی دا دی دوی هم راغلل اوس به په ګډه چایی وسکو " مور می ترپال هوار کړ خاله می پری شین چایی کیخوده ټول سره په ګډه د لوړ چنارونو لاندی یخ سیوري ته ناست وو . او چایی مو سکه - خاله می مورته وویل " لالا می سه وایی چی د احمد کاکا غوا څنگه شوه ډیری چفی یی....

راختلی " مور می وویل " وی تروسه لا څه نه ده د ولسوالی کلینیک نه ورته دوا اخلی . د کور په دواګانو یی کار ونه شو هماغسی چفی وهي او وابنه نه خوری " خاله می وویل " خورې غږ مه کوه دا نظر وهلی ده هغه د کوز کلی ماجبینه ترور نه ده سم د غشی سترگی لری داسی یی نظر لگی چی بیخی - زونډی گل پرون راته وویل چی ددی رمی د نظر لپاره سه غم اوخورو هغه نظربازه هر مازیګر زموږ مخی ته ولاړه وی " مور می وویل " هو نن سبا د ماجبینی نظر ډیر لگی موږ خو هر اوری ته په سر یوه د نظر ماتی لپاره توری ټوټی تړلی دی " خاله می پیالی نه غږپ وکړ او د هو په ډول یی سر وخوروو . مور می وویل " هغه عظمه ګوډی لور می څنگه ده حنا ووول تبی یی کولی " خاله می وویل " هو هغه بیچاره لږه ناروغه وه اوس می ویده کړه زانګو کی می اچولی ده د خاله زویی چی یو سه له ما او حنا او زرمینی ډیر کوچنی وو خپلی مور ته په ژړا شو " موری زه به دا گرم چایی سنگه وسکم خو هغه جام به دی هم درسره راوړی وو کنه نی نی ماته یخ جای " ما او حنا او زرمینی د سهیل پوری څه وځنډل خاله خپلی لور حنا ته وویل "وه حنا ژر کوه هله ژر پیاله وزګاره کړه چی ورور ته دی پکی چایی یخ کړم "

حنا چی دا واوریده نو په ورخطایی یی گرمی پیالی نه غټ غړپ وکړ . حنا خیز
 وکړ او له خولی یی وره چغه ووته شونډی یی پری وسوځیدی - زرمینی او ما
 ورپوری وخنډل حنا خپل ورور ته په قهر وویل " هه واخله شونډوره زه یی نه
 سکم ستا له لاسه می زان وسیزه " سهیل بیا مور ته ناری کړی " ای موری دا
 وگوره کنه ماته یی بیا شونډور وویل " مور یی حنا ته تنډی تریو کړ او په قهر یی
 ورته وویل " حنا ته خو غټه بڼځه یی ولی دی ورور پوری لگیری " حنا سر
 بڼکته کړ . سبانی چایی مو وسکه د غرمی یوولس نیمی بجی وی مور او خاله
 می خپل کورته لارل موږ بیا په لوبو بوخت وو له خاورو مو کورونه جوړول او بیا
 مو ورانول . تر دی چی د غرمی دولس بجی شوی زه او زرمینه د خپل کور په
 طرف او حنا او سهیل د خپل کور په طرف روان شول- په تلو کی راپسی حنا غږ
 وکړ " له ډوډی وروسته بیا موږ کره راشی چی زموږ له کوره بیا مدرسی ته لار
 شو - " موږ ورسره هو وکړ او روان شو حنا چی د خاله می مشره لور وه ډیره
 مهربانه او مینه ناکه انجلی وه زه او زرمینه پری ډیر گران وو پر موږ هم گرانه
 وه ډیر وخت به کله موږ کره وه کله به موږ د هغوی کره وو خو کله به چی زما انا
 له کوز کلی له موږ کره راغله نو شپه به یی موږ کره کوله بیا به نو دا شپه حنا
 موږ کره وه . خو خیر زه او زرمینه کورته ننوتو مور می له تنوره وروستی ډوډی
 راوویسته . خواته یی ورغلم د مور سترگی می د تنور تریخ لوگی سری کړی وی
 زرمینه کوتی ته لاره زه د مور خواکی د تنور په غاړه کیناستم مور می راوکتل
 او راته یی وویل " حیماده لږ ورهخوا کینه سترگی به دی ترخی شي زه کوتی ته
 لار شه دا دی زه هم درځم بیا به په گډه ډوډی وخورو " ما وویل " موری دغه
 وړوکی تیکلی ماته اوس راکه زه وږی یم " مور می راوکتل او ویخنډل " ای خیتو
 خو لږ مخکی دی سبا ناری وکړ دومره ژر وږی شوی هه دا واخله په لمنه یی
 ونیسه چی تیکلی سور دی " ما تری تیکلی واخیسته او کوتی ته. لارم د لوبو
 توشلی می خپل حایی کی کیخودی زرمینی راغږ کړ " وه حماده راشه لاس دی
 ومینځه دودی ته راشه " شیبه وروسته د دسترخوان څنډی ته ناست وم . خه په
 خوند مو ډوډی وخورله لمونځ لپاره می اودس وکړ له لمونځ وروسته حنا
 راپسی کورته راغله او په گډه د مدرسی په طرف روان شو - دا مدرسه د
 جومات د ملا په کور کی وه او د ملا میرمن د قران کریم درس د کلی ماشومانو
 ته ورکاوه مکتب خو هسی هم په ټول کلی کی نه وه . چا د مکتب شوق نه کوو
 که سوک به مکتب ته تله نو هغه ته به کلیوالو بل نوم ورکاوه چی دا د خلقیانو

خویی کوی - یوازی یو مکتب وو هغه هم په ولسوالۍ کی خو زموږ له کلی هیڅوک نه ورتله مکتب ته - بس د سادګۍ او کوچانو ژوند وو . د کلی له یو څو کوڅو تیر شو له بنکلو شنو غنمو پټو نه هم ورواوختو په لاره کې مو د شرشمو ژیر ګلان راوشکول او بیا لږ مخکی یوه هدیره راغله هلته مو په قبر کیخودل . همداسی په کلاره کلاره مدرسی ته ورسیدو مدرسی ته لس دقیقې لاره وه - چی ورننوتو حنا وویل " حیماده ته ووايه هغه ټکي سنگه وو مانه خو هیر شو " زرمینی وخنډل " وه اوسه پورې دی له زانه سره تکرارو او اوس درنه هیر شو ولی " ما حنا ته وویل " خه ته رادیخوا کړه سپاره دی " هغی ته می درس وخوده او مدرسی ته ننوتو د مدرسی وخت د یوی نه تر دریو بجو پوری وو کله چی رخصت شو کورته راغلو په کور کی می په انا سترګې ولګیدی ما او زرمینی چغه کړه " هله انا ستړی مشی ته کله راغلی !! " بیا د انا خواته ورغلو دواړه یی بنکل کړو . او تر څنګ یی کیناستو مور می زموږ برخه د مازیګر چایی راوړه او چایی مو سکه زرمینی ته می وویل " هله خوری ته حنا ته خبر ورکړه چي انا راغلی ده هغه به هم راشی هله ژر کوه چی بیا واینه هم غوا ته راوړو هله " خور می په منډه لاړه شیبه وروسته حنا هم راغله هغی هم انا ته غاړه ورکړه او ډیره خوشحاله شوه حنا انا ته وویل " انا دا ولی بیخی راتلی نه دا وار خو دی بیخی خنډ وکړ رختیا بیګاه ته دی زه له ځانه سره کورته بیایم " ما او زرمینی وویل " ننه ولی آنا به موږ کړه یی " په همدی مو سره غوغا شوه انا می وویل " هی زما لیونیانو لمسو زه له تاسو سره یم او تاسو له ماسره یی که ژوند وو نو حنا ، سبا شپه به می تاسو کړه وی نن خو دلته یم " حنا مروره غوندی شوه زرمینی ورته وویل " خفه کیګه مه حنا نن به ته موږ کړه شپه کوی سبا بیا لڅیره زه او حیماد له انا سره هلته درځو " حنا پدی خبره خوشحاله شوه مور می راغږ کړ " هی زر کوی ناوخته دی غوا چغی وهي او واینه نشته " . حنا کورته لاړه تر سو د وینو سادر او لور راواخلي موږ هم لرونه او سادرونه راواخیستل . زموږ یو کوچنی پټی وو چی دغواګانو لپاره مو پکی شفتل کرلی ول او له هغې به مو هر مازیګر شفتل ربیل دا پټی زما د پلار او د زوندی ګل ماما شریکه وو نو ځکه به حنا هم راسره واینو ته تله هغی او سهیل به خپلی غوا ته واینه ربیل او موږ به خپلی ته . همداسی د حنا دوی سره د پټي په لور روان شو دغه پټی د حنا دوی د کور څخه شاته وو - د پټي په نړی پوله روان وو دواړو خواوو ته د شرشمو ژیر ګلان د مازیګر ژیر لمر ته پرکیدل حنا وویل " رختیا حیماده دا وار به آنا کومه کیسه راته کوی هغه تیر ځل سومره خه

کیسه یی راته وکړه " زرمینی وویل " هغه پپکی کیسه بنایي " حنا وویل هو ما وویل " هو هغه سنگه خایسته کیسه وه خو دا وار ورته وایو چی یوه بله اوږده کیسه راته وکړی - سومره خوند به وکړی " زرمینی وویل " شکر خدایه چی آنا لرو " . همداسی خبرو خبرو کی پتی ته راورسیدو سادرونه مو خواره کړل او د شفتلی په ریبلو مو شروع وکړه د پتی تلگی مو سره بیل کړل ما او زرمینی یو طرف تلگی ونيوه او حنا او سهیل چپ طرف تلگی ونيوه . تر نیم ساعت

پوری مو واښه وکړل خو د حنا د وښو پند لانه وو جوړ . لږ یی پاتی وو ما له حنا سره ژر ژر د هغی واښه هم پوره وریبل ، پندونه مو سره وتړل بیا مو په ویاله کی مخ او لاسونه ومینځل د دمی کولو لپاره یوه شیبه په پوله کیناستو د کلي د لوبو له میدانی نه د هلکانو غږونه راتلل ډلې ډلې مرغان په هوا کی د یو ټولی په څیر تیریدل د مازیگر لمر ورور ورو په ژیریدو وو . حنا وویل " راځی چی د شفتلو له ښو نه بنگری جوړ کړو چی څوک به یی ډیره جوړوی دا پریکړه به آنا ته پریږدو تر سه خو هسی هم وختی دی " بنگری مو جوړ کړل شیبه وروسته له خپلو پندونو سره کورته روان شو . حنا چی کورته تاویده نو ویویل " زه لږه وروسته درځم چی پلار می رمه راولی " موږ هم کورته ننوتو پندونه مو ځای پر ځای کړل شیبه وروسته بهر ووتلم د مازیگر لمر په پریوتو وو . د پلار په تمه د کور مخکی ولاړ وم چی د حنادوی کورته می وکتل حنا هم د کور مخکی د پلار په تمه ولاړه وه راویکتل لاس پی وخوروو مسکی شوه . وروسته رمه راورسیده . زونډی گل ماما هم ورسره وو رمه مو دننه کړه . پلار می د انا په لیدو ډیر خوشحاله شو . ستړی مشی یی سره وکړه مور می پلارته اوبه واچولی . د پلار د اوږده سفر دوری یی له مخه ښکته شوی مور می د رمی په لوشلو بوخته شوه پلار می یو د کور چرگه د انا لپاره حلاله کړه . د ماخام دلمانځه وخت شو لمونځونه مو وکړل حنا هم راغله پلار می ستړی مشی ورکړه او ورته یی وویل " لوری نن خو به ډیره خوشحاله یی چی آنا دی راغلی کنه " آنا می وخنډل حنا هم مسکی شوه سه یی ونه ویل . دا چی موسم یوسه گرم وو نو موږ به د شپی د بام په سر سملاستو چی بام مو خایسته بنیری هم درلودی . ما او حنا له زرمینی سره شروع وکړه او توشکی او بیرستنی مو بام ته څیژول . هر سه مو په ځای کړل زرمینی یوه سترنجی هواره کړه او بالختونه مو پری کیخودل انا مو هم پاس بام ته راوخیژوله ټول تري راتاو شو . تیاره ورور ورو زیاتیده پلار می له لاتین او خپلی رادیو سره راغی لاتین یی په میز کیخوده او د

انا په خوا کی کیناست زرمینی ته یی وویل " هله لوری مور دی ځانته ده خواړه ورسره پاڅه کړه " زرمینه په تریو تندی ولاړه شوه خو سه یی نه ویل حنا وروکتل مسکئ شوه ورته یی وویل " زه هم درسره ځم " ما وویل " زه درشم حنا شاته راوکتل " نه بیرته ژر راځو " پلار او انا می خپلو کی مرکه کوله ما آسمان کی څوارلسمی ځلیدونکی سپوږمی ته کتل چی ستوری تری راتاو ول او سپوږمی ورته د خپلی بنکلا کیسی کولی . زما د شپي تور آسمان ډیر خوځ وو یا به له ستورو ډک اسمان وو او یا به پکی ځلیدونکی سپوږمی خکاریده . ما زرمینی او حنا ځانته پکي خپل د خوبنی ستوری خوځ کړی وو او کله کله به مو آسمان کی روان ستوری شمیرل . زه همداسي د حنادوی په انتظار کی ناست وم چی شبیه وروسته حنادوی له چلمچی او دسترخوان سره راغلل مور می هم تر شاه راروانه وه دیگ او کاسی ورسره وی ناوخته وه . ډوډی مو وخوړه انا می د مور د پخلی ډیر صفت کوو . بڼه په خوند او مزه مو ډوډی وخوړه له ډوډی وروسته مو لمونځونه وکړل . مور می چی چایی یی له مخکی دم کړی وو بام ته راوخیژوو زرمینی پیالی ډکی کړی ما او حنا ته یی هم مخی ته کیخودی حنا آسمان کی سپوږمی ته وکتل بیا یی ماته وکتل " هاڅه ستا ستوری سه شو " ما هم اسمان ته وکتل خپل ستوری می پیدا کړ چی ددوه تنه رڼا لرونکو ستورو تر منځ پرکیدونکی ستوری وو حنا ته می د گوتی په ایشاره وخوډه شبیه وروسته زرمینه هم راغله د انا بلي خواته کیناسته پلار می رادیو چالانه کړه مور می هم د انا څنگ ته رانیږدي شوه تر نیم ساعت پوری - آنا ، مور او پلار می څه مرکه وکړه او بیا می پلار چی ډیر ستړی وو له انا څخه یی ایجازت وغوښته او په تیار شوی کټ کی سملاسته مور می د پلار رادیو چالانه کړه او دومره یی ورو کړه چی یوازی یی خپله اوریدلی شوه او غوږ ته یی نیولی وه موږ ته یی راکتل حنا ته یی وویل " حنا لوری مور دی نه راتله هغه به دی هم راوستی وه " حنا وویل " مور می ویل بیا په بل وخت گورو " مور می دا خبره وکړه او رادیو ته یی غوږ ونیوه . زه حنا او زرمینه په خپلو کی په جنگ وو تر سو یوه انا راته یوه کیسه وکړی هغه هم زموږ د هر یو په خوڅه . آنا می وویل " هی جنجال مه کوی هر یو ته به د خوڅی یوه کیسه وکړم " بیا می انا خپل زنگون اوږد کړ ما حنا او زرمینی ټولو پری خپل سرونه کیخودل آنا می زموږ په سرونو کی گوتی وهلی چی زما دغه حالت ډیر خوبنېده . آنا می لومړی رانه وپوښتل " تا سو ته چی ما کوم ستوری خوځ کړی وو اول راته هغه ووايي "

موږ ٽولو ورته خپل ستوري په نښه کړل . انا مي وويل " خه نو دا ځل مي ستاسو ستورو ته نومونه هم پيدا کړي " موږ ډير خوشحاله شو انا مي وويل " حيماده ستا د ستوري نوم شو مشتري حنا ستا د ستوري نوم شو زهره زرميني ستا د ستوري نوم شو مريخ زموږ د ټولو دا نومونه ډير خوځ شول حنا وويل " سه خايسته نومونه دي انا سنگه چي ته خوږه يي داسي دا نومونه هم خواږه دي " انا مي تري مننه وکړه او ويويل " خه زما گلاليو لمسيانو کيسي ته غوږ شي " موږ ټول چپ شو انا مي کيسه شروع کړه . هر يو خپل ستوري ته کتل . کيسه به لا منځ ته نه وه رسيدلي چي زموږ سترگي په خواږه خوب ورغلي وې . يو وخت مي مور راباندې غږ وکړ " حيماده وه حيماده هله پاسه زويه چي هوا يڅه ده کوټي ته لاړ شه هلته مي درته ځای تيار کړي دي هله زويه " سترگي مي خلاسي کړي کټ کي غونج پروت وم د سحر تته رڼا خکاږيده کوټي ته لاړم زرمينه او حنا دوي هم ویدی وې همته کوټه کي سملاستم . شيبه وروسته مي انا راغږ کړ " هلي لمسيانو جگ شي لمونځ وکړي چي ناوخته دي " زرميني دي ټول راويځ شو لمونځ مو وکړ د انا سره برنډه کي کيناستو پلار مي هم راغی- انا مي راته وويل " رختيا تاسو خو زما بيگاني ټوله کيسه واوريده کنه " موږ وخنډل ته " لا خبره نه وې آنا چي موږ ویده شوي وو يوازي د کيسي د پيل يو سو خبري مو واوريدې " انا مي وخنډل " خه نو چي کله زه درته کيسه کوم په تاسو خوب راشي ما هسي ټوله کيسه ځانته تيره کړي ده تاسو لکه چي ویده وې " موږ وخنډل " هو کنه انا " د سحر د لمر ژيري وړانگي زموږ د کور په برنډه لگيدلي مور مي چايي راوړه له چايو وروسته مي پلار بيا رمه د زوندي گل ماما سره د غره په لور روانه کړه . حنا هم کورته لاړه شيبه وروسته مو بيا د لوبو سامان واخيسته او د لوبو ځايي ته لاړو انا مي هم راغله يخ سيوري ته په ترپال ناسته وه موږ لوبي کولي همداسي وختونه تيريدل . تر دي چي بيا مازيگر شو پلار مي د رمو سره نه خکاږيده سودا مي شود يوازي زوندي گل ماما وو چي رانيږدي شو ما تري وپوښتل " ماما زما پلار سه شو " ماما مي وويل " زويه هغه د کاکا زوي دي نه ده هغه سجاد په لاره چي راتلو هغه ستاسو يوه اوزه په خطايي کي په لينده وويشته اوزه يي درته دا دي گوډه کړه پلار دي سجاد اول خه ووهه بيا يي ويل چي ځم کور کي يي پلار ته وایم زما اوزه يي راته گوډه کړه پلار دي سخت غوصه وو خو ملامه هم نه دي سجاد اوزه يي ډيره بي دريغه وويشته او شيبه وروسته به راشي دا اوزه درسره په غيږ کي کورته دننه کړه خوارکي په لاره سمه نه شي تلای - زه ډير ورخطا شوم اوزه مي غيږ کي دننه

کړه نوره رمه راپسي شاته راروانه وه چي کورته ننوتم د مور راباندې سترگي ولگيدې راغږ يې کړه " خدايه خير کړي حيماده ولي په دې اوزه سه شوي پلار دې سه شو " مور ته مي ټوله کيسه وکړه مور مي ډيره غوصه شوه ډيري خيرا يې سجاد ته وکړي ژر ژر يې د اوزي پخه پاستمان کړه نوره رمه ما دننه کړه انا او زرمينه دوي د حنا کره تللي ول . ما له مور ايجازت وغوښت چي زه هم د حنا دوي کړه . مور مي لږه په قهر وه ويل يې چي وروسته به لاړ شي ما د ماخام لمونځ وکړ پلار مي په داسي حال کي په دروازه راننوته چي ډيري سپکي سپوري يې زما کاکا ته کولي ډير په قهر وو د گريوان تني يې شليدلي وي . مور مي پري غږ وکړ " وه سړيه دا ولي دوي د بي ناموسه زامنو سره دې لکه چي لاس او گريوان کړي وو " پلار مي په داسي حال کي چي کټ کي کيناسته وويل " دا د سپي اولادونه دي ددې په ځاي چي زه ورته د سجاد گيله وکړم پر ما يې رامنډه کړه چي ولي مي سجاد وهلي خو خير داسي سوکان يې رانه وخوړل چي عمر کي به يې ياد وي که کليوالو خلاسي نه وو کړي نو سم مي پستول خدايي وهلي هسي يوه بهانه غواړي سم زړه يې راته ډک دي خدايي دي په خپل قهر اخته کړي " مور مي وويل " هو دا بي ناموسه زامن دي خداي ووهي ډير يو کينه گرکي او بد اخلاقه قوم دي خير دي چي هر سه وو تير شو څه ده چي ته په خير راغلي الله دي دوي ته خپله سزا ورکړي راځه لوټه مي درته ډکه کړي اودس دي وکړه چي لمونځ قزاکيږي " پلار مي لمونځ وکړ ماته يې ويل " حيماده زويه انا او زرمينه نه خکاري هغوي سه شول " ومي ويل " پلار جانه هغوي حنا دوي کړه دي " بيا يې راته زما د زړه خبره وکړه " څه زويه ته هم لاړ شه ستا به هم زړه کيږي خو انا ته دي زما د جنگ په اړه سه ونه وايي " ما څه وکړل او له دروازي ووتلم . هلته چي لاړم خاله مي ستري مشي راکړه او راته يې وويل ... زه پاس بام ته وخيژه هغوي هلته بام کي دي زه چي بام ته وختلم کتل مي چي ټول د لاتين په تته رڼا کي غلي ناست دي لکه د يو چا خبر ته چي په تمه وي چي زه يې وليدم نو ټولو په ستري مشي راکړه انا سره مي کيناستم زوندي گل ماما رانه وپوښتل پلار دي راغي " ما وويل " هو راغي " پوي شوم چي دلته هيسوک هم ندي خبر حنا راته وويل " ولي دي ناوخته کړ " ما وويل " مړه مور مي اجازه نه راکوله ويل يې چي زرمينه هلته ده ته مه ځه " زه په سوچ کي ناست وم د پلار خلاص گريوان او کاکا مي راياد شو د غوصي نه مي ويني جوش کوو حنا خپله کوچني خور راوسته ټول تري راتاوو شو . لومړي ما واخيسته خکل مي کړه ماسره ډيره بلده وه زرميني سره يې نه لگيدل هغي به

تنگوله بیا مو منځ کی کینوله سهیل هم ناست وو زرمینی وویل " حنا دا عظمه
 ټوله تاته راغلی حنا خپل ورور سهیل ته وکتل غومبوری یی پری تاو کړل
 وینځدل او ویویل " دا می دی وړوکی شونډور لالا ته راغلی ده سهیل حنا له
 ویښتو ونيوله موږ ورپوری وځندل حنا ته یی وویل " شابه هله توبه وباسه وی
 بیا شونډور نه ویم درته " حنا غلی چغه کړه " توبه توبه شونډوره بیا درته
 شونډور نه وایم " انا می وویل " وه زما گلالی سهیل جان پوری ولی خاندی دا
 خو می خایسته لمسی دی " موږ عظمه خه تنگه کړه حنا به پری غوصه کیده ما
 به تری غوږ ورو کش کړ زرمینی به عظمه له مخه کش کړه حنا وویل " اوف
 خیر دی مه یی زوروی " خو د حنا د غوصه کیدو لپاره به مو عظمه تنگوله .
 اخیر حنا خپله خور آنا ته ورکړه بیا یی وویل " وی هغه زموږ ستوری رختیا
 هغه زموږ د ستورو نومونه " له موږ نه د خپلو ستورو نومونه هیر وو ما له انا
 وپوښتل " انا زموږ د ستورو نومونه سه وو مانه هیر شول " انا می رایاد
 کړل. زه حنا او زرمینه پاس کتونو ته وختلو او خاله ماما او انا می په سترنجی
 ناست وو مرکه یی سره کوله . موږ خپلو کتونو کی اوږده وغزیدو یو بل ته مو
 پاس په آسمان کی خپل ستوری ورخودل حنا وویل " وی کاش چی زه خپل
 ستوری ته ختلی شوم رختیا چی دا

ستوری به سنگه شکل لری دا به سه وی " ما وویل " دا کیداشی واره واره
 گروپونه وی " زرمینی وویل " عجیبه کار دی د ورځی نه وی او د شپي وی " "
 دی وخت کی سهیل له بل کت نه غږ وکړ " وی هغه وگورئ یو روان ستوری
 می پیدا کړ هغه د سپوږمي لاندی وگوره هغه دی " حنا په ملنډو وویل " هههه
 دا خو د شیطان کانی دی روان ستوری پیدا کول دومره اسان ندی ما وویل "
 زما خو دا شپه او مازیگر وخت ډیر خوبنیگی شپه می ځکه خوبنیگی چی خپل
 ستوری پکی گورم او مازیگر می ځکه خوبنیگی چی ټول په گډه په چکر چکر د
 وښو لپاره پتی ته خو " حنا هم زما خبره تایید کړه . زرمینی وویل " سومره
 خایسته وختونه دی ټول سره یوځای یو انا می راته کیسی هم کوی . خه ده چی
 حنا ستاسو کور زموږ سره نیردی دی کنه یوازی خو به زما زړه چاود وو " حنا
 وویل " هو کنه که تاسو نه وایی ما به چا سره لوبی کولی هغه د کاکاگانو
 غوندی خه دی لری نه یی کنه بیا به می تاسو هم نه پیژندلی د کاکا لورگانو
 غوندی " ما وویل " راځی روان ستوری پیدا کړو " ټولو وویل راځی- ټولو یو
 یو ستوری پیدا کړ خو زه پکی پاتی راغلم خور می راپوری ځندل خو حنا وویل

" زرمینی ولی حیماد پوری خاندی کله کله په کی داسی هم کیږی " خاله می دسترخوان هوار کړ پودی مو وخوړه انا می خپل زنگون بیا خور کړو موږ پری سرونه کیخودل او خوندوره کیسه یی راته شروع کړه له لیری د گیدرانو اوازونه راتلل آسمان کی سپوږمې ورو روانه وه همداسی پسی ویده شو . وختونه تیریدل په سبا می انا هم خپل کورته لاړه موږ ورپسی خفه وو د وخت سره سره زونډی گل ماما می د کاکا او پلار روغه وکړه خو بیا هم کاکا او دکاکا زامنو می پلار ته د تیری ورځی جنگ نیت خراب کړی وو . زما کاکا یو تریخ مزاجه او کینه گرکی سړی وو دری زامن لرل زامن یی هم چندان خه نه وو د هر ډول رزالت تمه تری کیدای شوه . شاید زما د کاکا نیت پدی هم بد وو چی موږ خه پریمانه رمه درلوده او د کاکا په پرتله زموږ اقتصاد دوه چنده خه وو خو زما کاکا بیا خه ژوند په موږ چیرته لوریده . ورځ په ورځ یی زما له پلار سره د زړه کینه زیاتیده . ژوند همداسی دوام درلوده . بله خوا زما او حنا او زرمینی مینه ورځ تر بلی زیاتیده تل به مو په گډه لوبی کولی مدرسی ته به تلو د لوبو په ځایی کی راته زونډی گل ماما تال هم واچوو چی ټوله ورځ به مو پکی په نوبت سره زانگل وخت په تیریدو سره حنا زما ډیر خیال ساته هیسکله یی زه نه خفه کولم زه پری ډیر گران وم خو زما به هم ورسره مینه وه د خوبنی وختونه تیریدل . داسی وخت راغی چی زه او حنا او زرمینه به له پلار او زونډی گل ماما سره د غرونو لمنو ته تلو او رمه به مو پیيله اوس نو موږ هم د زوانی مرحلی ته نیردی شوي وو . یو سحر چی په لومړي ځل لپاره د پلار او زونډی گل سره د غرونو لمنو ته تلو د شپي می خاله دوی زونډی گل ماما هم موږ کره وو د تلو په وخت کی مو تیاری ونيوه انا او خاله می راته وویل " گوره حیماده چی له پلاره او رمو لری لاړ نشی چی ورک به شی او چی ستیری کیدی نو دمه هم کوئ ما ورسره خه وکړه او روان شو دا ورځ نو موسم هم په طبع جوړ وو . خایسته ورځ وه هوا یخه وه ما او زرمینی او حنا یوه یوه لخته له زانه سره واخیسته او د رمو شاته روان شو زه له کلی ولسوالی ته تللی وم خو د غرونو لمنو ته نه وم تللی نو ځکه خو ټول ډیر

خوشحاله وو ورو ورو روان وو لاره کی خایسته شنه د غنمو فصلونه وو دواړو خواوو ته یوې خوا د ویالی په غاړه سپین گلونه هم وو چی موږ به د هیلې گلونه بلل دا به چا کرلی نه وو خو خپله به راشنه شوی وو . همداسی ورو ورو روان وو او د خکلو منظرو ننداره مو کوله . دا مو لومړی ځل وو چی داسی

خکلی طبیعت مو کته کله چی د کوز کلی له کوڅو ووتو نو مخامخ یو شین او له ونو پټ غر راڅکاره شو. پلار می راغږ کړ "سنگه ستړی شوی خو به نه یی" موږ دری واړو یوبل ته لاسونه ورکړی وو په گډه مووویل "نه" بیا می پلار زونډی گل ماما ته وویل "زه نو یو شپیلی خو وغږوه" زونډی گل ماما شپیلی له کڅوړی راووېسته او شپیلی یی شروع کړه ډیره خوندوره شپیلی یی وهله موږ ډیر خوشحاله وو یخ باد لگیده مخی ته یوه غونډی راغله د هغی لاندی کیناستو ځمکه ټوله په وینو شنه وه پاس اسمان وریځو پوځلی وو ټول سره کیناستو. موږ شنو وینو کی منډی وهلی. د لږی دمی وروسته بیا روان شو د نیم ساعت مزل وروسته مخامخ یو لوی سیند راڅکاره شو خایسته رنی اوبه یی درلودی پلار به موږ ته ددی سیند ډیر صفت کوو خو تر دې دمه مو په سترگو نه وو لیدلی. کله چی سیند ته نیژدی شو یو خایسته پول مو ولیده چی پری جوړ شوی وو پول باندی یو شیبه ودریدو ننداره مو وکړه لاندی د سیند اوبه په درز کی روانی وی حنا وویل "سومره خوند کوی سه خایسته سپینی اوبه دی پلاره دا اوبه له کومه راځی" زونډی گل ماما وویل "دا د هاغه مخامخ واورین غره نه راځی لار کی ورسره یو سو خوړونه یو ځایی شوی او دا وړوکی سیند یی جوړ کړی" موږ ورته هیران هیران کتل حنا بیا وویل "حیماده سومره خوند کوی دا ځایونه نور به هره ورځ دلته راځو" ما وویل "انشاءالله هلته مو کلی کی نور زړونه سم تنگ وو ايله می زړه دلته ازاد شو" زرمینه چی د یو سپین مالوچی گلونو سره ولاړه وه راغږ یی کړل "هی دا وگوری دا گلونه چی پو کړی نو هوا ته الوزی په منډه ورغلو سو گلان مو تری راوشکول په لاره کی مو پو کول او یخ باد هوا ته پورته کول. موږ همدلته د سیند په غاړه لوبی کولی پلار دوی می رمه اوبه کوله شیبه وروسته له دې ځایه هم تیر شو لږ مخکی لاړو د غرونو لمنو ته راوړسیدو نورو خلکو هم خپلی رمی د پیلو لپاره راوستی وی. د ورځی دولس بجی شوی د لوږی احساس مو وکړ ټول سره گډ کیناستو پلار او ماما می له کڅوړی خواړه راووېسته او په گډه مو ډوډی وخوړه رمه خپل ځایی کی څریدله پاس مو غره ته کتل د غره په سر سپینی واورى پرتی وی. ماما می بیا شپیلی راووېسته او ویغږوله بیا می پلار راغږ کړ "راشی تاسو یی هم وغږوی" زه خوشحاله شوم له ماما می شپیلی واخیسته حنا او زرمینی راکتل په شپیلی می خوله کیخوده چی پوکی می شروع کړ تر سو چی له شپیلی غږ وته زما ساه لنډه شوه او پخ می وهل ټولو څه راپوری وځنډل. بیا می زرمینی ته ورکړه هغی هم زما غونډی ساه پکی لنډه شوه او بیا حنا شپیلک واخیسته خو

هغه زموږ ددواړو په پرتله يو سه خه وه پلار می موږ ته وويل " گوره تاسو نه
 حنا تکړه ده " زونډی گل ماما وويل " تکړه به نه وی چی زما لور ده پلار یی
 هم شپیلی وهلو کی تکړه دی " خي توکی مو سره وکړی خواکی مو یوه د اوبو
 چینه وه هلته ورغلو اودسونه مو وکړل او په لمانځه ودریدو له لمونځ وروسته
 بیا سره کیناستو پلار می له کڅوړی ترموز چایی او پیالی راوویستل او چایی ته
 کیناستو خایسته شین چمن وو زموږ شاته نزدی شین په ونو پټ غر وو آسمان
 هم وریځ وو خایسته تازه هوا لگیدله تر دوه نیمو بجو پوری ناست وو بیا
 زونډی گل ماما می پلار ته وويل " که ستا خوځه وی نو دا ماشومان به هلته
 جنغوزو او غوزانو ونو ته بوځم یو سه به له زانه سره راوشکوو دلته به یی هم
 راوړو ددوی به سات هم تیر شي .ته د رموخیال کوه چی لری درنه لاری نشی "
 پلار می پدی خبره خوشحاله شو او وويل " په سترگو ولی نه خي الله مو مل شه
 خو په دوی پام کوه " موږ هم خوشحاله شو یو بل ته مو له خوخیو لاسونه
 ورکړل او ماما پسی ورروان شو د یو سه مزل وروسته د غره بیخ ته ورسیدو
 چی قسم قسم ونی پکی وی ماما می چارمغزو یوه ونه په نښه کړه موږ یی یوی
 خوا کینولو ماما می ونی ته نشو ختلی خو په یو څو گوزارونو سره یی ډیر
 چارمغز راوغورځول موږ یو یو راټولوو پوره یوه لمنه مو تری ډکه کړه او
 بیرته روان شو ماما می غوزان خلته کی واچول د رمو خای ته راغلو کیناستو
 تیري مو پیدا کړی او غوزان ماتول مو پري شروع کړل . زرمینی به چی
 چارمغز په تیري وهه نو هغه به خوی شو او لری به تری لار دا یی دریم وار وو
 چی همداسی ورسره کیدل اخیر ورته حنا مات کړل خه په خوند مو سره وخوړل
 د غرمی دری نیمی بجی شوی او رمه مو د کور په طرف روانه کړه د لمر لویدو
 سره کورته راوړسیدو حنا خپل کورته او موږ خپل کورته راغلو . تر ماسخوته
 مو د چکر په اړه خبری کولی . همداسی وختونه تیریدل پس له دی به هره ورځ
 له پلار سره تلو حتا دومره آموخته شو چی کله کله به مو پلار ته هم دمه
 ورکوله سهیل او حنا به خپل پلار ته هم دمه ورکوله موږ به یوازی رمه د شنه
 غره لمن ته بوتله په لاره به مو شپیلی غږوله دوخت سره سره زما په زړه کی
 د حنا د مینې خوږ درد حس شو او د حنا په نه لیدو به نارامه وم د حنا به هم
 یادیدم خو ډیر به یی راته نه کتل شرمیده به ځکه زموږ د زلمیتوب نوی پړاوو
 شروع کیدو کی وو د پلار په گیره کی می سپین ویخته پیدا شول یوه ورځ چی
 زه د حنا په تمه وم هماغه د شین سیوری لاندی می ټال کی زانگل که سه هم
 چی لویان وو خو خویونه مو همغسی د ماشومتوب کول خایسته اسمان وریځ

جن وو یخ باد لڳیده حنا راڅکاره شوه په لاس کی یی د شېرشمو گل نیولی وو کله یی چی زه ولیدم نو مسکی شوه او رامنډه یی کړه نیردی راغله سلام یی واچوو او وویل " حیماد جانه خور دی سه شوه هغه نه څکاری " کله چی ما د حیماد جانه کلیمه واوریده نو بل ډول راته څکاره شوه لږ حیا جانی شوم ځکه دا لومړی ځل وو چی حنا راته داسی الفاظ استعمال کړل خو زما په زړه کی یی مینه نوره هم زیاته کړه . حنا لاس کی د شېرشمو گل اړوو راپو هخوا دیکخوا یی کتل ما ورته وویل " حنا راته زما ټال بس شو ته پکی کینه " حنا راوکتل مسکی شوه کله چی زه له ټال نه رابنکته شوم حنا راته وویل " حیماده هه دا گل واخله دا ستا لپاره " زه حیران شوم حنا د شېرشمو گل راکړ او سر یی بنکته کړ بیا یی راته وویل " هغه حیماده ما ویل هغه " زما یی زړه راتنگ کړ ما حنا ته وویل " اوف خدایه دا تاباندی نن سه شوی هغه دغه کوی او خبره نه کوی " حنا راته وکتل بیا یی سترگی بنکته کړی او راته یی وویل " حیماده نن زه غواړم چی تاته د خپل زړه یو راز ووايم داسی راز چی مخکی می درته نه وو ویلی هغه دا چی حیماده ته پوهیگی زه چی اوس تا ونه گورم زړه می نا ارامه وی چی ستا خبری وانه ورم تبیعت می خراب وی چی زه کله تاته گورم نو زړه می د ارامی احساس کوی نه پوهیگم چی دا ولی هر وخت می دیر سوچونو کی رالویدلی یی د شپي سپوږمي کی راته ستا انځور مخی مخی ته کیږی . نه پوهیگم چی دا ولی آیا ته هم همداسی یی؟،، ما چی کله د حنا دا خبری واوریدلی زړه می په ټوپونو شو ورته می وویل " حنا جانی لکه سنگه چی ته ما ونه گوری نا ارامه یی نو داسی چی زه هم تا ونه گورم زړه می تنگ وی هر گل کی راته ته څکاری هر ځایی کی راته ته یادیری نه پوهیگم حنا چی دا ولی "

ما دا خبری وکړی حنا په کړس کړس وځنډل بڼه داسی چی ده نو ته هم همداسی یی بیا خو نو حقیقت داسی دی چی شاید زه له تا او تاله ما سره مینه لری " ما هم وځنډل ومی ویل " خه نو دومره ژر دی تری مطلب واخیسته . مړه ما هم همدا زړه کی وو خو تاته می کله ویلی شو خو خه ده چی ته راته خپله خدای گویا کړی " حنا وویل " مړه ما هم غوښتل چی مخکی می درته ویلی وو خو زړه می بی جرعته وو ما ویل چی هسی نه ته زما زړه مات کړی او زما مینه قبوله نه کړی خو اوس ډیره خوشحاله شوم چی تا هم ددی ورځی انتظار کوو . خو یوه خبره درته کوم حیماد جانه چی ما به یوازی نه پریدی کنه زه به مړه شم " ما وویل " نه گرانی زما درسره وعده ده چی زه به نه بی وفا کیگم خو چی ته

بی وفا نه شی،، حنا راته وکتل مسکې شوه " نه خدایې دی نه کړی ، له دې وروسته مو زړونو کی یو بل ته خایې پیدا شو زرمینه هم پر موږ یو سه پوهه شوي وه خو سه یی نه ویل .

وختونه تیریدل لکه سَنگه چی مخکی زونډی گل ماما له خپله ژونده ناراضه وو او کله کله به یی ویل " زه نوره دا رمه خرسوم او پاکستان ته حُم او هلته به له ورونو سره فابریکه کی کار کوم له دې کاره نور سه نه جوړیگی سر می پکی سپین شو خو د نیستی رنگ ورک نشو " کله کله به چی ولسوالی ته لاړ نو له هغی خایه به یی ورونو ته زنگ ووه او د هغوی احوال به یی اخیسته په دې سو ورځو کی زونډی گل ماما یو سه مریض وو رمی یی نشوی بوتلی او خپله لور او زوي باندی یی هم نه لوریده چی رمی دي و سروی خو زړه یی دی کارنه ډیر تنگ شوي وو له خانه سره یی کلک هوډ وکړ چی نور له دې کاره لاس واخلی نو د مشوری لپاره زما پلار ته راغی پلار می ورته وویل " که په دی ډایمن یی چی وروڼه دی درته پیښور کی ښه کار پیدا کولی شی چی هم د کور لگښت پوره کړی او هم د کو کرایه ورکړی نو بیا له دی رمو سه نه جوړیگی او پیښور ته لاړ شه ماما می وویل " که خدای کول لڅیره اول به له کاره خه خان ډایه کوم چی یو میاشت می هلته کار وکړ که خه وو نو بیا به دکور درک هم هلته وکړم او بیا به په خیر حُم لڅیره او چی لایم بیا نو تا هم خان سره پیښور ته راولم تاته به هم کار پیدا کړم " پلار می پدی خبره ډیر خوشحاله شو . داچی زما مور او خاله هم له دی رمو لوشلو او داسی نورو کارونو نه تنگ وو نو هغوی هم همداسی مشوره ورکړه . زه له یوا خوا خوشحاله وم خو له بلی خوا خفه شوم چی زه به له اوږد بیلتون سره مخ شم او په دی به خوشحاله شوم چی زونډی گل ماما ویل چی تاسو ته به هم هلته پیښور کی د کور او د کار درک وکړم . لکه سَنگه چی زه هم خوشحاله او هم خفه وم نو همداسی حنا هم وه یو سحر زونډی گل ماما ولسوالی ته د تلو اراده وکړه تر سو خپلو ورونو ته زنگ ووهی او ورسره هم دا خبره شریکه کړی او د کار غم ورته وځوری .

دا چی زموږ کلی کی ساده گی وه که څه هم موبیل ډیرو خلکو سره وو خو زموږ کلی د کوچانو کلی وو چی د زنگ لپاره به هم ولسوالی ته تلو یو د موبیل نه اخیستلو علت دا هم وو چی دلته کلی کی پری سوک نه پوهیدل کله چی ولسوالی ته زونډی گل ماما لاړه خپلو ورونو ته یی زنگ ووهه او خپل مشر ورور سره خبره شریکه کړه . هغوی هم پری خوشحاله شول او ورته یی ویلي

وو چي " دا خو به ډير خه كار وشي پريده چي نور سره يو خايي ژوند وكړو كه
 خير وو زه درته كار لخيره همدې فابريكه كي كوم كومه فابريكه كي چي موږ
 كار كوو همدې كي درته كار پيدا كوم خو دا كار به يوه هفته وخت ونيسي
 رارواني دوشنبې پوري به مي درته كار پيدا كړي وي بيا ولسوالي ته راشه چي
 زنگ درته ووهم " ماما مي ورسره ومنله او خوشحاله كورته راغي ټولو ته يي
 احوال وركړ اوس نو ماما مي خپل ځان په خيالونو كي پيښور كي ليده چي يوه
 فابريكه كي كار كوي او نغدي نغدي تنخوا اخلي . هفته وروسته مي ماما بيا
 ولسوالي ته لاړ زنگ يي ورته ووهه . كله چي ماما مي بيرته له ولسوالي نه
 كورته راتله نو خوشحاله وو يو سه ميوه يي هم له ځانه سره راخيستي وه چي
 ورور يي ورته كار پيدا كړي وو د هغوي په فابريكه كي . ماما مي خاله او او
 بچي يي زما په پلار وسپارل او د پيښور په لور يي سحر وختي حركت وكړ . پلار
 مي د ماما سره وختي خداي په امانې وكړه حنا دوي هم سحر چايي موږ كړه
 راوړه په گډه مو چايي وسكه او رمه مو بيا روانه كړه لاره كي راته حنا وويل "
 پلار ته مي خپلي سپارښتنې وكړي ډير شيان به راته راوړي ستا لپاره به هم يو
 سه راوړي ډير ټينگار مي ورته وكړ " ما وويل " حنا چي تاته يي سه راوړل
 داسي لكه ماته يي چي هر سه راوړل - حنا مسكئ شوه همداسي كلار كلار د
 غره لمني ته ورسيدو . پدي ورځ راسره زرمينه هم نه وه هغه لږه ناروغه وه .
 همداسي مو چمن كي ډډه وهلي وه حنا راته ايشاره وكړه زه پري پوه شوم .
 پلارته مي وويل " پلاره موږ به د چيني پلو لاړ شو " پلار مي ايجازت راكړ زه
 او حنا په خبرو خبرو د چين په لور روان شو حنا راته وويل " گرانه سومره
 خوند به وكړي چي هلته پيښور ته لاړ شو او تاسو هم راشي ډير خوند به وكړي
 هلته به زما ملگري نوري هم ډيري شي د كاكا لورگاني مي پلار مي ويل هغوي
 مكتب هم واي " ما حنا ته وكتل حنا مسكئ شوه او زما لاس يي ونيوه ما ورته
 وويل " حنا زه نه پوهيگم پدي كار كي ماته خير نه ښكاري . زړه كي مي ډيري
 خبري اوړي يو خو دا چي زه چي تا يوه ورځ ونه گورم حالت مي سم نه وي نو
 كه ته پيښور ته لاړه شي نو زه به سه كوم بله دا چي هسي نه چي خداي مه كړه
 هلته تا له لاسه وركړم او كومه بله پيښه ونه شي " حنا راته وويل " هو گرانه
 بيلتون ته خو زما پام نه وو اه سومره سخته ورځ به وي چي له تا جدا كيگم خو
 خفه كيگه مه پلار مي ستا پلار ته هم كار پيدا كوي تاسو به هم بيا لخيره ژر
 راشي " موږ چيني ته راوړسيدو دواړه په شنه چمن كيناستو مخي ته مو د چيني
 رني اوبه رواني وي شمال لكيده د حنا ويښته يي شيندل په گڼو ونو كي د

چينچرو شور ماشور وو. د حنا خيره غمژنه شوه په معصومه خيره يي راوکتل او راته يي وويل " حيماده دى خبرى ته خو زما زړه ډير خفه شو چى دا بيلتون خو به ما د خزان د پاتو په شان ورژوى خو يوه خبره مى دا واوره چى زما لخوا بيخي زړه ډاډه کړه ځکه ته زما روح يي ته زما خان يي بى له تازه هيڅ نه يم خو يو سوال درته کوم گرانه هسى نه چى ته ما هيره کړى هيله کوم گرانه چى ما له ياده ونه باسى " حنا دا خبرى کولى او له سترگو يي اوښکى روانى شوي. ما وروکتل حنا زما په اوږه سر کيخود ورته مى وويل " هئ هئ سه د خوبنى ژوند دى پدى ساده گى کى. خايسته شين طبيعت خکلى تازه هوا يخي رنى سپينى اوبه د کلى د کوڅو شور ماشور د ارام او سکون ژوند او زه خو نه پوهيگم چى حنا ستا د پلار زړه ولې له دى هر سه تنگ شو خير که له دى رمو يي زړه تنگ وي تو ملامت نه دى خو دومره لرى به نه تله همدلته به مو زما پلار سره ولسوالى کى کار پيدا کړى وو کنه " حنا له خولى سور اسويلى ووته او ويويل " حيماده که رختيا درته ووايم نو زما هم له دى خکلى خايه زړه نه کيکى چى لار شو ځکه د غه کلى کى زما خاپورى شوى دلته مي خبرى زده کړى. دلته زما د شپي د اسمان ستورى پيدا شو چى حيماده اوس هغه ستورى ته يي هاغه ستورى کى راته اوس ته خکاري کوم چى ماته انا خوبن کړى وو او ويل به يي " هاغه ستورى ستا شو ځکه د شپي د ستورى اسمان د ماشومانو ډير خوبن وي او خليدونکو ستورى ته حيران وي د الله ج دى ستر قدرت ته په فکر کى شى چى دا څومره يو عجيبه نظام دى. " دا کلى زما ژوند او کور دى پوهيگم چى له دى خايه هلته د پيښور تنکو کوڅو ته لار شو نو ډير به مى زړه نا ارامه وي چى تر سو ستاسو کور راځى خو سه وکړم. کاش چى زما خبره چا منلى دا هر سه مى د پلار خوبنه ده خو چى د پلار ستري څيرى ته په مابنام وخت کى وگورم زړه مى قطرى قطرى شى چى خدايه اخير به مى دا پلار جان کله ارامه او د دمي ژوند کوى همدغه وجه ده چى کله خوشحاله شم چى پيښور کى به د خوبنى او ارمتيا ژوند وکړو " ما وويل " بس چى سه کى زموږ خير وي په خاصه توگه زما او ستا هغه دى خداى وکړى راځه چى اوبه وسکو لږ به د چينى په رڼو اوبو کى وگرځو راځه لاس دى راکړه چى ونه لويگى " دواړه اوبو ته رابښکته شو د اوبو لاندې وړى او رنگه رنگه تيږى خليدلي مخ ته مو څو لپى اوبه واچولي. بيا حنا راباندې د اوبو دارى وکړى له ما يي سلگى وويستى منډه مى کړه له چينى ووتلم حنا خدا شنه کړى وه راته يي وويل " وي گرانه سومره ډار ن يي دومره له اوبو ډاريگى يخي خو هم ندى " زه د حنا شاته راتاو شوم د چينو اوبو

ته رابښکته شوم حنا راباندی بیا داری شروع کړی ورته می وویل "خه نو اوس سبر وکړه چی ونه تښتی " بیا ما هم پری اوبه واچولی اوبه یخی وی حنا چغه کړه " ننه نه بس توبه نور یی نه کوم !! " لږه شیبه وروسته په خدا او توکو سره د پلار خای ته راغلو خانونه مو یو سه لامده کړی وو پلار می وویل " دا ولی لکه چې په چینه کی مو غوپه وهلی که سنگه داسی لامده یی " موږ په گډه وخنډل حنا می پلار ته وویل " حیماد لږ بنوی شو بنویدو سره یی په ما هم اوبه راغلی " همداسی په خوبنی ژوند دوام درلوده تر دی چی زونډی گل ماما یوه میاشت وروسته بیرته راغی خو دی تگ لږ یو سه ظاهری بدل کړی وو رنگ یی تر او تازه شوی وو د کلی خر گردونه یی له بدن نه لری شوی وو . ډیر زیات خوشحاله بریښیده . هلته یی کار خه وه ټول شپږ ساعته کار وو هغه هم اسانه کار او د میاشتی یی شل زره کالداری ورکولی چی دلته یی په دریو میاشتو کی هم نشوی گټلی هغه هم په سختی . ددی تگ سره یی یو سه اخلاقو کی هم تغیر راغلی وو خویونه یی هم لږ سه بدل شوی وو د کبر سادری اغوستی وو موږ ټول یی ستړی مشی ته ورغلو پلار ته می د خبرو وار نه ورکوو بس د پیښور کیسی یی کولی او ویل به یی زما پلار ته " مړه دا سه ژوند دی ژوند خو هلته وو چی ایله می حمکه او اسمان و پیژندل . د هر سه پریمانی وه نوی نوی شیان می ولیدل چې وس یی رانه نومونه هم هیر دی خو عجیبه عجیبه کارونه می ولیدل "

بس همداسی کیسی می زونډی گل ماما کولی او پلار می ورته د خولی خوند تازه کوو خاله می د ماما د پیښور راوړی میوه موږ ته په کاپونو کی کیخوده . حنا زموږ سره ناسته وه عظمه زرمینی سره غیر کی وه . خاله می چای د وچی میوی سره راوړه پیالی ډکی شوی حنا ماته پیاله مخکی کیخوده . پلار می وویل " خا زونډی گله سنگه کار دی خوځ شو کنه له دی وروسته دی اراده سه ده حالات به دی خه معلوم کړی وی "

زونډی گل ماما ستونی تازه کړ او ویویل " لڅیره که خدای کول کار ډیر خه او اسانه دی دواړه وروڼه هم راسره وو صرف شپږ ساعته کار وو نور نو وزگار به وم او تنخوا یی شل زره کالداری ده چی ما او تا خوندي سړی یی دلته په دریو میاشتو کی هم نشی پیدا کولی که خدای کول د کور بندوبست می هم وکړ هلته کرایه یی سلور زره کالداری ده خایسته غونډ موند کور وو او هغه هم ټول فرش وو دری وری کوتی او یوه برنډه او اشپزخانه یی درلوده . لڅیره چی

سومره ژر کیدل بس خان برابر وو او له دې ځایه لڅیره نور څو دلته خو مو زړه وچاودیدو که خدای کول چی زموږ هر سه هلته په ځای شو نو بیا تاته هم کور او کار هلته پیدا کوم او تاسو هم هلته راولم ځکه ته خو زما کلک آشنا یی تانه خو زه نشم بیلیدلی پلار مې وخنډل او ویویل "خه نو دومره ژر لڅیره ځی . خو چی ستا سو کدی مډی پر ځای شوی بیا زما غم هم وخوره ځکه ته چی لاری بیا نو ماته هم دا ځای خوند نه راکوی بله دا چی زه هم له دې رمو تنگ شوی یم "

زونډی گل ماما مې وویل "ولی نه انشاء الله " خاله او مور مې هم خپلی خبری شریکی کړی ټول ډیر خوشحاله وو خو زما زړه بیا سم اطمینان نه کوو . خو خیر هفته وروسته زونډی گل ماما . ټولی رمی خرسی کړی چې پدی پیسو یی غوښتل د پېښور ته د گدی وړلو مسرف پری وکړی او همدا راز پېښور کی هم ځانته یوسه گوزاره پری وکړی او یا هم یو وړوکی کاروبار پری بعد له ماسپښینه روان کړی . کلی کی هم د زونډی گل ماما د کور د تلو خبره خپره شوه خلکو پری ډول ډول بحث کوو . زونډی گل ماما دتلو لپاره د شنبی ورځ وټاکله . نو کلیوالو هم خپل غیرت خکاره او پښتنی رواج راڅرگند کړ ټولو ورته ډوډی وکړه . دی وختونو کی نو په زونډی گل وار نه وو .

خو یوه ورځ چی په سبا د زونډی گل ماما کډه تله نو بیگاه ته زموږ میلمانه وو زونډی گل ماما مخکی له مخکی د کلیوالو په مرسته یوه غټ موټر کی کډه وتړله تر سو سحر وختی روان شی . د مازیگر وخت وو خاله هم موه کره وه آنا مې هم راغلی وه نور د کلی یو څو ښځی هم راغلی وی سړي بهر د کور مخی ته په کتونو کی ناست وو . ما د چای پیالی ډکولی له چایو وروسته مې پلار او زونډی گل مامادوی جومات ته لاړل . حنا زه او زرمینه او سهیل موږ ټول د پلار په اجازت د کلی د چکر لپاره روان شو چی دا غوښتنه د حنا وه ځکه دا یی وروستی دیدن وو د کلی سره . لمر خپلی وروستی ژیری وړانگی شیندلی . اول خپل د شفتلو او شرشمو پټي ته لاړو ټول سره کیناستو سهیل مو دوکان ته د یو سه خوراکی شیانو پسې ولېږه . شیبه وروسته هغه هم راغی چپس پی اخیستی وو او په خوړلو مو پیل وکړ حنا سترگی ډکی ډکی کیدی ماته یی سترگو لاندی غلی غلی کتل خو سه یی نشو ویلی ځکه زرمینه او سهیل هم ناست ول اخیر دا خاموشی ما ماته کړه په داسی حال کی چی دواړه لاسونه مې شاته اډانه کړل ومی ویل " هی حنا چی بیا به ته خپل کلی گوری نو یقین مې نه راځی اوس یی خه دیدن وکړه " زرمینی وویل " موږ به د حنا دیدن کوو ځکه دا هم رانه ځی

اخير موږ به سه کوو دا يوازيتوب خو به موږ ته غټه صدمه ورسوی " سهيل
 وويل " هو ولا زما به هم تاسو ډير ياديگي ځکه ماته مو تر ننه ناز راگړی "
 حنا هخوا د يخوا سترگي واپړولی بيا يی راوکتل له سترگو يی غټی غټی اوښکی
 لاری او ويويل " تاسو څومره خواږه يی زه خو به تاسو پسې هلته لیونی شم ما
 خو دروغ گڼل خو دا هر سه په چټکي سره رختيا شول " ما وويل " زرمینی بيا
 به ما او ته دلته راځو نه به حنا وی نه به يی توکی وی او نه به سهيل جان وی
 زرمینی وويل " بيا به مو انا راشی موږ ته به کیسی کوی خو څنگ کی به مو حنا
 او سهيل نه وی " دی خبرو سره مو نو زړونه کلک نه شو کړای او له سترگو مو
 او اوښکی روانی شوی . حنا وويل " تاسو خو به بيا هم د انا خوږی کیسی اورئ
 خپل د اسمان ستوری ته به گوري خو زه به سه کوم ماته به داسی کیسی سوک
 کوی زه بيا چاته وایم چی هاغه می د اسمان ستوری دی وگوري ورته . یوازی به
 ستاسو ستوری وینم خو تاسو به نه یی " دی خبری سره حنا وژړل . زموږ له
 سترگو هم اوښکی روانی شوی . له هغه ځایه سیده خپل د لوبو ځای ته لاړو چرته
 چی مو ټال وو زرمینی وويل " حنا گرانی دلته خو راته یوه نښه پریده " حنا یوه
 تیره تیره راواخیسته او د ټال تر څنگ د لختی په غاړه چی یو د چنارو ونه وه د
 هغه په سپین ډډی یو خکلی زړه رسم کړ او ويويل " حنا دا زما نښه شوه تاسو
 سره . دی ته به گوري نو زه به دریادیگم " . ما او زرمینی د حنا رسم کړی زړه
 ښکل کړ حنا غمژنه مسکا وکړه . ما وويل " حنا ته ټال کی کینه چی نن درته زه او
 حنا په گډه جوتی درکړو که سه هم چی نور کله به مو پری جنجال کوو " حنا ټال
 کی کیناسته شل جوتی مو ورکړی بها سهيل مو ټال کی کینوو دومره تیزی جوتی
 مو ورکړی چی سمی چفی مو تري وویستی . سهيل چفی کړی " وه ظالمانو بس
 کړئ په دی اخیر کی می کار مه خرابوی بس کړی " ټولو ورپوری خه وځنډل .
 څو شیبی وروسته زموږ د گاوندیو ماشوم راغی او ويويل " هی زرمینی او سهيل
 موږ مو درته غږ کوو وی راشی " زرمینی دوی لارل ما او حنا ورته وويل چی
 موږ لږ وروسته درځو کله چی هغوی لارل حنا وويل " حیماد جانه اوس نو ته ټال
 کی کینه بيا به تاته دټال د جوتو در کولو ارمانی یم " زه هم ټال کی کیناستم جوتی
 یی راگړی د حنا زړه بيا راپک شو زه هم له ټاله نه ښکته شوم ورته می وويل "
 حنا هیله کوم مه ژاړه که سه هم داسی حالت د زغملو ندی خو خیر ارامه وسه
 لیونی خو بيا موږ هم درځو بيا به سره یوځای شو . گوره بس نو هله سترگی دی

پاکي کړه گوره بيا ماته هم ژړا راځي هله بس نو ،، د حنا سر مي پورته کړ په بادامي سترگو کي يي د مرغلو په څير اوښکي روڼيدی.

د شپي ټول موږ کړه وو ډوډي وخورل شوه ډيري خبري مو سره وکړي پلار مي ورته ټينگار کوو . چي گوره زونډي گله هسي نه چي د پيښور مزي درنه موږ هير کړي . چي سنگه لاري زمونږ غم هم وخوره او يو کار راته پيدا کړه " . زونډي گل ماما مي وعدی کولي مور مي زونډي گل ماما ته وويل " رختيا بيا هم پته نه لگي چي بيا به کله سره گورو خو پام چي حنا درنه بل سوک وانه خلی دا مي لخيره د حيماد زوی ده " خاله مي هم مسکي شوه او مور سره مي موافقه وه حنا ماته وکتل لږه مسکي شوه وشرمیده سترگي ټيټي کړي زونډي گل ماما هم د هو په دود سر وخوروو . خو نور يي سه ونه ويل . شپه تيره شوه خو ماته سم خوب رانغي د مور هغه خبري ته ډير خوشحال وم چي ويل حنا د حيماد ده . کله چي سحر شو مور وختي چائ تيار کړي وو چاي وسکل شو خدای په امانی مو شروع کړه ټولو له سترگو اوښکي رواني وي زما زړه هم صبر نه کوو ژړل مي ټول حويلي کي ولاړ وو او له سترگو يي اوښکي رواني وي زه له درده بهر نشوم تلئ حنا کوټي ته راغله لاس کي يي دسمال نيولي وو راته يي ونيوه او ژړا کي يي راته وويل " گرانه هيله کوم ته مه ژاړه ستا ژړا زما درد دوه چنده کوي . هه دا دلاس نښه واخله هيله کوم په ډير سه يي قبول کړه ماسره پرته له دي دسماله نور سه نوو چي درکړي مي وو خو ته د زرو لايق يي " ما وويل " نه گراني ستا د لاس چي هر سه وي زما خوښ دي زه به ستا ددي دسمال داسي خيال ساتم لکه د خان خيال چي ساتم گراني که ته لاړه شي زه به ستا پر ځای ددي دسمال سره خبري کوم " بيا مي له جيبه يو دسمال راوښکه حنا ته مي ورکړ او ورته مي وويل " گراني ته د سرو لايقه يي خو دا قبول کړه ،، حنا په مينه رانه دسمال واخيسته زړه پوري يي کلک ونيوه ښکل يي کړ بيا يي وويل " دا دسمال به زما زړه دومره ارامه ساتي لکه ته چي زما زړه ته سومره آرامي او سکون رابښي "

بيا خاله هم راغله ښکل يي کړم راته يي وويل " گرانه حيماد جانه ما وبښه که کومه بده خبره مي درسره کړي وي . ته زما شيرين خورهي يي زما د زړه ټوټه يي بس نو مه ژاړه رختيا گرانه زه تاته يوه تحفه له اوسه ډالئ کوم چي هغه حنا ده هغه تاته درکوم او هغه به ستا وي انشاالله " ما هيڅ ونه ويل په زړه کي مي گوري ماتولي . ټول بهر ووتلو يو سه کليوال هم ولاړ ول حنا دوي موټر ته وختل

زوندي گل ماما هم پاس د کډی په سر موټر ته وخته . مور می له دروازی راکتل نور د کلی ماشومان هم نندارې ته ولاړ وو زه او زرمینه هم یوه څنگ ته ولاړ وو . موټروان د خیر دعا وکړه او روان شو . شیبه وروسته موټر زموږ له سترگو د کوز کلی کورونو پناه کړ زما له سترگو اوښنکی روانی وی داسی احساس می کوو لکه ټول جهان کی چی یک تنها شوم جهان راته بی خونده او پیکه خکاریده . داسی درد ما په لومړی ځل احساس کړ خو دا داسی درد وو چی زه یی په چغو کولم . د سحر د لمر څرک ولگیده زه هماغسی د کور مخی ته ناست وم . کور راته خوند نه راکوو شیبه وروسته می پلار راغی د لاسای کړم او کورته یی ننویستم مور می راته چای راوړه خو زړه می داسی بند وو لکه هیڅ چی زه کوم خواړو ته ضرورت نلرم . د مور په ډیر ټینگار سره می نیمه پیاله چای په زوره وسکه په کور کی خاموشی وه مور می تسلیت ما او خور ته راکوو چی موږ به هم هلته ورشو او داسی نوري د تسلیت خبری یی راته هم وکړی . خو زما له خولي هیس نه وتل پلار می رمه وویسته مور می راته وویل " څه زویه لار شه کوټه کی ویده شه چی بیگاه هم تر ناوخته وینن وی او تبعیت به دی هم بنه شی پلار دی هسی هم لار " زه کوټی ته لاړم په بالخت می سر ولگوو داسی د بی وسی او یوازیتوب احساس راته کیده لکه چی نړی کی یواځی زه اوسم ، چاپیریال ټول خاموش وو خو د حویلی د توت په ونه کی یوی یوی مرغی به چغه وکړه . خور می هم کوټی ته راغله هغه هم ویده شوه . تر لس د قیقو پوری می سوچونه کول چی حنا به اوس چیرته رسیدلی وی اوس به هم ژاری که نه به ژاری همدی سوچونو کی وم چی د خوب پرینتو راباندی وزرونه خواره کړل . خوب می ولید چی

" " حنا او زه په یوه باغچه کی یو او هری خواته مو خایسته گلابونه یی حنا لری راروانه وی او خاندی کله چی رانیږدی شی زه ورته ووايم حنا ستري مه شي دومره ژر راغلی حنا راته وای هو گرانه یوه خبره رانه هیږه وه هغه درته کوم هغه دا وه چی کله دی پلار پېښورته زموږ ځای ته راتله نو ته یوه خپله د لاس نېنه هم راولیکه چی زه یی تری واخلم بیا به دی پلار ته هم زه ستا لپاره یوه نېنه ورکړم . حنا دا خبری وکړی او بیرته رانه روانه شوه په تلو تلو کی راته گوری او خاندی کله چی له ما لږه لري شوه نو یو دم یی پلار ورپسی راشی او له ویختو یی ونیسی په وهلو او ټکولو یی له باغچی وباسی . یو دم آسمان توره وریخ شی او د طوفان په څیر هوا راشی زه حنا پسی چفی وهم خو ورتلی نشم داسی وم لکه چا

چی تیرلی یم هغه پلار په وهلو روانه کړی وی همدا چفی وهم چی " " " مور
 راباندی غږ کړ " بسم الله زویه حیماده جک شه خوب دی " زه چی راپاسیدم رنگ
 می الوتی وو خولی او ستړی وم او د حنا نوم می په خوله تکراروو مور می وویل
 "ولی زویه کوم بد خوب دی ولیده چی داسی چفی دی وهلی خیر ارامه وسه هسی
 خوب وو د سحر خوب ټول شیطانی وی بس نو ناوخته دی نور دی مخ او لاس
 ومینځه "

زما زړه ستړی ستړی کیده زړه کی می ویره له دی خوب نه پیدا شوه خو بیا می
 شکر وویسته چی خوب وو خو حنا می له یاده نه وتله شیطان راته زړه کی سل او
 شل خبری اچولی اعوذ بالله می وویل له لاری می چپ لور ته تو کړی راپاسیدم ، د
 سحر لس نیمی بجی وی اودس می وکړ قرآن شریف می راواخیسته سورت یاسین
 می تلاوت کړ او حنا دوی ته می دعا وکړه . کوتی ته لایم زړه می تنگ شو
 زرمینه هم د مور سره په کارونو کی بوخته وه . شیبه وروسته می د پلار له
 بکسه رادیو راواخیسته . مور راباندی غږ وکړ " زویه بیرته یی بیا خپل ځای کی
 کیده " زه کوتی ته لایم بالخت ته می ډډه ووهله رادیو می چالانه کړه سو چینلونه
 می واپړول دا می لومړی ځل وو چی رادیو ته می غوږ کیخوده یوه سندره پکی
 چالانه وه خایسته غمژنی تپی وی رادیو آواز می ورو کړ او غوږ ته می ونيوله
 دی سندری کی هم درد او هم سکون وو . خو زما له سترگو یی اوښکی روانی
 کړی د حنا د خندا او مسکه هره شیبه راته رایاده شوه ما سندری ته غوږ ایښی
 وو او د حنا یادونه می په زړه اوختل راوختل چی په سندری کی یی داسی ویل
 " زه تری په توری تیارو پټ شوم - بیلتون ظالم په مخکی بل کړل مشالونه

بیلتونه کور دی مولا وران کړه

ستاله لاسه عاشقان سر ټکوپنه

بیلتون په ما بیا نن میلمه شو -

زړه می پوښتون دی میلمه نه خفه کوینه

همداسی نوري غمژنی تپی هم وی سندره کی خو زما سترگی یی وچیدو ته پری
 نه خودی . کله چی سندره خلاسه شوه یو دم راته خپل بد خوب را پیاد شو زړه کی
 می بیا د بد خبر شکونه پیدا شول نه پوهیدم چی ددی خوب تعبیر به سه وی خو
 زما په نظر تعبیر یی راته ښه نه ښکاریده . د ورځی یولس نیمی بجی شوی د مور

د تنور خواته ور غلم زرمينه هم ناسته وه ټول غلي وو زرميني هم سه نه ويل مور مي وويل " ځي بچو لارشي برندي كي كيني زه هم درځم د تنور غاړه گرمه ده چي تپ مو ونه وهي " زه او حنا برندي ته لارو ياد كي مي حنا راوستله چي زموږ كور په دروازه راننوخې او راته وايي راځي بهر به ټال كي وزانگو . زرمينه هم سوچ كي وه سه يي نه ويل غلي ناسته وه . خو خير ډوډي مو وخوړه د اوړي غرمه وه مور مي د كلا دروازه بنده كړه او ټول په يوه كوټه كي ويده شو . مازيگر مور چاي ته راجگ كړو چاي مو وسكه او د مور په ايجازه بهر ته ووتو تر سو لوبي وكړو كله چي ما او زرمينه د لوبو ځاي ته لارو په ټال مو سترگي ولگيدي هر سه خزان خزان خكاريدل لكه يو طوفان چي پري رالوتي وي . د هيس شي خونده نه وه زرمينه په ټال كي كيناسته سريي بنكته كړ او سوچ كي شوه ما د چينار په ډډ هغه رسم شوي زړه ته كتل كوم چي حنا د يوي نښي لپاره موږ ته رسم كړي وو . تيره ورځ هغه وه خونن نه وه . نور مي ځان ټينگ نشو كړاي زرميني ماته كتل او ما زرميني ته كتل او له سترگو مو مړي اوښكي رواني شوي . كله چي شپه شوه پلار مي وويل " زه سبا ځم ولسوالي ته چي له هغه ځاي په تيليفون احوال واخلم چي زوندي گل په خير رسيدلي او كنه " زه كت ته وختلم هماغسي شپه وه خو سپوږمي يو سه زيره معلوميده ما خپل ستورو ته وكتل خو هغه نه پر كيده هغه هم لكه زما په ځير خزان وهلي وو بيا مي د حنا ستوري ته وكتل حنا راياده شوه له سترگو مي اوښكي رواني شوي خيالونو او سوچونو كي ډوب شوم چي حنا به اوس چيرته وي ؟ آيا خپل ستوري ته به گوري كنه ؟ آيا زه به ورته ياديگم كنه ؟ همدې سوچونو له ځانه سره تر نيمي شپي ويخ كړي وم . كله چي سحر شو پلار مي ولسوالي ته روان شو ما رمي بوتلي او له ځانه سره مي شپيلك هم راواخيسته د لاري هغه خكلي طبيعت نه وو پاتي ي هر سه راته بي رنگه او بي خونده خكاريدل . شپيلي مي شروع كړه او روان وم خه ډيره مي وغږوله خوند يي راكړ د غره لمني ته ورسيدم د حنا د ځاي تشوالي راته حس شو . له ځانه سره مي وويل " حنا هر سه شته خو ته نه يي " كله چي مازيگر كورته راغلم پلار مي وويل " زنگ مي ورته وهلي وو وروري وي ويل چي رارسيدلي دي " زما زړه لږ يو سه ارامه شو . وخت تيريدو سره زما د مخ رنگ تغير وخوړو شونډو مي پتري ونيول د زړه كمزوري مي احساس كړه هر سه به مي چي پورته كول د پخوا په پرتله راته درانه حسيدل . زما حالت د حنا په نشتوالي كي ورو په ورو خرابيدو .

خو زما خور زرمينه زما په غم بڼه پوهيدله . بله خوا حنا چي يوه كليواله جلي وه او بناري ماحول سره ناشنا وه نو ډير يي زړه تنگ وو . لکه په قفس کي چي بنده وي حيماد يي تل يادوو خاله مي هم زړه تنگ وو خو کله کله به د زرميني کاني گانو کره تله ساعت به يي تير وو سهيل هم چي نابله وو نو دى خای ورته خوند نه ورکوو . زوندى گل بيا پکي خه خوشحاله وو خپلو ورونو سره يي کار کوو او د حيماد پلار يي له ياده وتلى وو په تيري ورځو پسي يي آرمان نه بلکي کرکه کوله . زړه يي يو سه کلک شوى وو د ورونو پشان پي غرور پيدا کړى وو . کله کله به چي حنا کره يي د کاکا لورگاني راغلي چي همزولي يي هم وي خو هغوى ډير عصرى وو حنا پوري به يي خندل . ورته به يي ويل چي دا تاسو سه ډول کالي اغوندي زاړه زاړه او سه ډول خويونه کوي په رختيا چي کوچيان يي دى خبرو سره به يي د کاکا لورگانو ټولو وخندل او حنا ته به يي دومره زور زړه ته ورکړ چي زړه کي يي د هغوى لپاره کرکه پيدا شوه . همدا راز سهيل پوري به هم د کاکا زامنو ملنډي وهلي او خاله پوري به د سهيل کاني گانو ملنډي وهلي چي ټولو باندې يي ډير بد تاثير کړى وو . يوه ورځ د حنا مور زوندى گل سره دا خبره شريکه کړه خو زوندى گل چي ټول د ورونو په طرف وو ويويل " خير هغوى به ټوکي کوي دا خو اول وخت دى دا خبري خو به راځي تاسو پري زړه مه خوري " خو حنا ددوى بد چلن ډيره ناکاراره کړه . حنا به مخکي فکر کوو چي پيښور ته لاړه شي هلته به يي همزولي ډيري وي ساعت به يي ورسره تير شي خو کيسه بل رقم شوه پدې به يي ډير زړه خوړه . بل حيماد يي هم له ياده نه وته زرمينه يي ياديدله چي هر وخت به يي ژړل دوه هفتي وروسته يوه ورځ د حنا مور زوندى گل ته ويويل " هغه حيمادوى دى بيخي هير کړى هغوى ته هم کار پيدا کړه اوس خو هسي هم زموږ کار نور جوړ دى خو زوندى گل پري خاص سر ونه گروو ځکه هغه اوس خپله په مزو سر وو . د حيماد پلار به هم په همدې نيت کله کله د زوندي گل خبر اخيسته چي کار خو به يي ورته نه يي پيدا کړى خو د هغه لخواه به بيرته ناهيلي شو . وختونه تيريدل زما حالت د حنا پسي ورو په ورو خرابيدو مور به مي پلار ته ويل چي " په دې هلک باندې سه وشول ورځ تيريږي او خرابيږي " خو يواځي زرمينه زما په حال پوهه وه . يوه ورځ يي زما مورته زما او د حنا په اړه هر سه ويويل . مور مي خوشحاله هم اوخفه هم شوه . خوشحاله پدې شوه چي زما خوبڼه يي خپله خوځه وه خو خفه پدې شوه چي د حنا پسي زوريرم.

وختونه تيريدل پلار می پدی ډاډه شو چی زونډی گل په خوخیو کی ډوب دی او موږ یی هیر کړی یو نور یی د زونډی گل ماما نه د کوم کار تمه نلرله خو دوه میاشتی وروسته می یوه ورځ مور می پلار ته مشوره ورکړه چی پېښور ته لاړ شي ترڅو د زونډی گل ماما او خاله خبر راوړی چی هلته یی ژوند څنگه تیریگی او د خپل کار په اړه بیا یادونه ورته وکړی پلار می ورسره ومنله . زه ډیر خوشحاله شوم لکه زه چی خپله حنا دی کره ځم داسی می روح په دی تگ تازه شو سحر وختی می پلار تیاری ونيوه مور می یو سه سامان او غوټه ورته تیاره کړه ما چی هغه خوب لیدلی وو په یاد می وو . زه په دی فکر کی وم چی حنا ته تحفه سنگه ولیږم او سه ورته ولیکم زړه می نارامه وو خور می چی زما له هر سه پټه خبره وه راغله راسره کت کی کیناسته راته یی وویل " حیماده سه فکر کوی چی حنا ته څه د لاس د نښی په توگه ولیږی " زه د زرمینی په دی خبره یو سه ورخطا شوم ماته پټه نه وه چی زرمینه زما په اړه پوهه ده . ما سترگی ښکته کړی وشرمیدم . خور می راته وکتل رما سری راجگی کړ او ویویل " خفه کیگه مه زه ستا او د حنا په اړه له ماشومتوبه پوهه وم زه ستا د زړه هر راز نه خبره یم او رختیا لکه سنگه چی ته اوس خبر شوی نو داسی چی حنا دوی کډه په کومه ورځ له دی ځایه تله هغی ته می هم ستا په اړه هغه سه ویل کوم چی رختیا وو یعنی ما ورته ویل چی زما ورور حیماد له تاسره ډیره مینه لری بیا هغی راباندی ډیری سپارښتنی وکړی او راته یی ویل چی هیله کوم زما لپاره د حیماد ډیر خیال ساته او بیا می حنا ته ویل چی زه به تاته دوه گوتمی درولیگم کله می چی پلار درتله یوه به زما لخواه درته تحفه وی او بله به د حیماد د لاس تحفه درولیگم هغه ډیره خوشحاله وه . اوس نو حیماده ما وخته ستا د لاس نښه پلار ته په سامان کی ایخی ده حنا به یی واخلی نور نو حیماده سوچونه مه کوه اخیر زما غونډی خور لری زه له تاسره یم زه ستا ریباره یم " ما زرمینی ته وکتل مسکي شوم له هغی می ډیره مننه وکړه . کله چی زرمینی زما مسکه ولیده نو غږ یی کړ " هله موری دا وگوره ورور می له ډیر وخت وروسته دا دی بیا وخنډل " مور می راوکتل راغله زه یی ښکل کړم ، او د خدای شکر یی وویسته . پلار می هم د چای وروستی پیاله وسکله او ولاړ شو . مور می غوټه ورکړه او ورته یی ویل " زما مسافری خور باندی ډیر ډیر سلامونه کوه او زما لخواه یی ډیره پښتنه وکړه موږ هم پلار سره خدای په امانی وکړه او پلار می له کوره ووته مور می پسی اوبه وشیندلی . زه ډیر خوشحاله وم داسی خوشحاله لکه سنگه چی مخکی د حنا سره خوشحاله وم .

د مازیگر وخت وو حنا په برنډه کی د مور په زنگون سر ایخی وو . حنا خپلی مورته وویل " موری موږ به کله بیا خاله گورو کلی ته به خو زما زړه خو نور دلته چوی " د حنا مور وویل " خدای خبر لورجانی هغه پلار دوس دی هم سترگی بدلی کړی خو خو واری می ورته وویل چی هغوی ته هم دلته کار پیدا کړی خو پلار دی داسی شو چی اوس زه د حیمادوی نوم اخلم راته غوصه کړی وایی چی هغه د نیستی ژوند او خلک مه یادوه . لور جانی موږ دلته په لوی امید راغلی وو خو دا هر سه زموږ خلاف شو ما ویل دا کانی کانی به دی د پخوا په خیر خوږی وی لکه سنگه چی لوری کلونه وړاندی چی ته وړه وی هلته کلی کی خواږه وو ما به ویل لور جانی چی ستا به د کلی نه دلته ډیر ساعت تیر وی خکه د کاکا لورگانی دی ډیری دی خو موږ خه خبر وو چی دوی داسی قبر او غرور او تربورولی کی دی چی بیخی په هوا گرخی . کاش چی لوری هغه ماما دی ژوندی وو کوم چی لسگونه کلونه وړاندی کوټه پری راولویده او مړ شو . که هغه وی لوری نو د پلار کور خو به مو معلوم و کله کله به هلته تلو "

حنا مور دا خبری په ډیر دردناکه الفاظو سره وکړی چی حنا او موری دواړه په ژړا شو دی وخت کی دروازه ټک ټک شوه حنا سهیل ته غږ کړ " ورشه هله سوک دروازه ټکوی " کله چی سهیل ورووته نو حنا او موری له دروازی خخه د حیماد پلا چی حلیم نومیده غږ واوریده حنا له خوشحالی نه سترگی ډکی شوی مور یی هم خوشحاله شوه چی شیبه تیره نه وه سهیل د حیماد د پلار سره په دروازه راننوته . حنا له خوشحالی ورباندی چکلیت وشیندل خه گرمه له مینی ډکه ستړی مشی ټولو ورکړه . د حیماد پلار د سهیل دوی سره کوټی ته ننوته . ټول خوشحاله وو د حنا سترگی پری داسی خوږی شوی لکه د سترگو تور حیماد پی چی لیدلی وی . د حنا مور وویل " هغه خورجانه می سنگه وه زرمینه حیماد جان سنگه وو کلی کی سه حالات وو " د حیماد پلار وویل " شکر دی ټول خه وو خور دی هم پند پند سلامونه کول خوری او خورزه دی هم خه وو سلامونه یی کول هغوی د سهیل جان او حنا جانی ته ډیر ډیر سلامونه ډالی کول " حنا هم ناسته وه له خوشحالی نه په جامو کی نه خایده په ډیر نازی یی د سلام جواب ورکوه . د حیماد پلار حلیم وویل " هغه زونډی گل نه خکاری چیری تللی که سنگه " , سهیل وویل " هغه می مشر تره کره دی شیبه وروسته به راشی " بیا حلیم وویل " خه ډیر خه هغه وړه لورکی می نه خکاری عظمه چی هغه هم وگورم زما ډیره یادیده حنا وویل " ماماځانه هغه

لږ مخکې ویده شوه هغه بله کوټه کې ده د حنا مور چې بهر اشیز خانی ته تلې وه حنا ته یې غږ کړل " هله لوری ماما ته دی غږ کړه چې لاس او پښې ومینځي د سفر دورې به یې هم لري شی " حلیم د حویلی بمبې ته لاړ او حنا ورته لوټه ډکه کړه . مخ او لاسونه یې ومینځل کله چې کوټې ته لاړل د حنا مور چای تیار کړی وو ټول سره ناست وو حنا بلې کوټې ته لاړه وړه کوچنۍ خور یې را پاسوله او غږ کړه چې حلیم ماما ته راپوه حلیم ماما په غږ کې کینوله ښکل یې کړه ماشاءالله یې وویل . حنا دوی ټول ناست وو . د خدا او توکو بندار روان وو د حنا مور حنا ته سوچ کې کتل چې له مودی ورسته یې د خپلې لور خدا ولیده . د ماښام لمونځ وروسته ټول سره کوټه کې ناست وو زونډی گل هم راغی . کله یې چې ناڅاپه حلیم ولیده نو خپل غرور او قبر یې لا تازه کړ حلیم سره یې بې خونده ستړی مشی وکړه . خو حلیم دده له ستړی مشی نه پوه شو . شیبه سره ناست وو . دواړو سره پښتنې مېنځنۍ وکړې . خو زونډی گل حلیم سره د پخوا په پرتله سم چلن نه کوو . د لمونځ وروسته ډوډی تیاره شوه له ډوډی وروسته ټول سره ناست وو خدا او خبری ټولو کولی حنا ته دا شپه د جنت شپه خکاریده . له لمونځ وروسته چای هم تیار شو . کله چې نهه بجې شوي نو زونډی گل ته نور د حلیم سره ناسته خوند نه ورکوله او قبر یې زړه کې پیدا شو خان ورته دده سره کیناستو باندې سپک خکاریده نو حلیم ته یې وویل " زه شکر ده چې بیا می ولیدی دا چې زما کار هم یو څه ډیر پابنده دی غوښتل می چې تاته ښار کې چکر درکړم او له کاره پاتې شم خو دکار حاکمان یو سه سخت مزاجه دی ، رخصتی نه راکوی نو سبا وختی کارته ځم ماته ایجازه راکړه زه به ویده شم چې کار ته ځم " حلیم وویل " نه وروره زه لاړ شه تاته هم ایجازه ده " حلیم د زونډی گل د خوی نه سخت خفه شو کله چې زونډی گل له کوټې ووته د حنا مور ورپسې ورغله . هلته ورته ډیره غصه شوه او ورته یې وویل " دا ته ولی داسی کوی پخوانی انډیوال دی راغلی دی او دا تا سه قبر وکړ داسی خو سوک نه کوی " زونډی گل وویل " زه ورکشی ته لا اوس هم پخوانی خیالونه کوی دا سه سپیره سړی دی زه یې هم له ځانه سره سپیره کړی وم نور ما پریده زه ولاړه شه ماته خوب راغلی یو تاسو یې چې هماغسی خویونه کوئ " د حنا مور سک سک وکړل او خفه له کوټې ووتله . حنا هم د پلار په داسی چلن خفه شوه . کله چې د حنا مور بیرته کوټې ته راغله حلیم ته یې وویل " د ورور نه دی خفه نشی دا بس چې له کلی راغلی یو . نو دا داسی شوی قبر او غرور کوی خو خیر د هغه پر ځای زه درنه ښنه غواړم " د حنا مور او

حنا ټوله کيسه له کومې ورځې چې له افغانستانه او خپل کلی نه دې پېښور ښار ته راغلی تر نن ورځې پورې ورته ټول حالات بيان کړل حلیم ډیر سخت خفه شو او بیا یې وویل " ما له مخکې ځان سره دا پتیلی وه چې زوندی گل به خامخا بدل شوی وی زه ددې لپاره راغلی وم چې ستاسو احوال واخلم او بل ددې لپاره راغلی وم چې زوندی گل ته به بیا زه د کار یادونه وکړم خو چې دده داسې حال وی نو خو خیر " بیا حلیم سر ښکته کړ د افسوس نه ډک اسویلی یې وویستل بیا یو دم یې سر راپورته کړ لکه یو سه چې وریاد شوی وی ویویل " حنا او سهيله تاسو پسې زرمینه او حیماد هم ډیر خفه دی خو حیماد بیخي ډیر خفه دی بیخي خراب شوی داسې شوی چې بیخي به یې اوس ونه پیژنی بس ټوله ورځ کوټه کي وی بهر نه ځي خفه او غلی غلی کیږي ډوډی هم لږه خوری کمزوری شوی . دا نن چې زه دلته راتلم هغه وخت کی یې لږ د خور سره وخنډل نور می بیخي د هغه خندا هیره شوی خو بیخي درپسې ډیر زیات خفه وی هر وخت مو یادوی بس چې ستاسو خبرې ورسره کوم خوشحاله وی کنه غلی ناست وی " کله چې حنا او مور یې دا خبره واوریدله نو ډیر خفه شول حتا د حنا له سترگو اوښکی روانی شوی نور یې زړه ټینګ نه شو کړای له کوټي ووتله او بهر په برنډه کی کیناسته توره تیاره وه آسمان کی یې سپوږمۍ ته وکتل او دا یې وویل " اه زما گرانه حیماد جان د دهمره راپسې خفه یې ته سومره مینه ناک یې زه دی هم نور بیلتون نشم زغملی اه " حنا دا ویل او ورو ورو یې ژړل . د حنا مور هم سک سک وکړل سهیل هم د حیماد په حالت خفه شو . شیبه چپه چوپتیا وه حنا کوټی ته راغله سترگی یې سړی وی . حلیم وویل " که زه داسې خبر وم نو خامخا به ما ستاسو د تګ مخه نیوله خو ما ستاسو سترگو ته کتل تاسو تګ ته خوشحالیدی نو زما هم درسره خوښه وه سهیل وویل " ماما جان د دلته د رزق ښه پریمانی ده خو ارواح مو یو سه تنګ دی زما د کاکا زامن او لورګانی ټول تعلیم یافته دی خو د بداخلاقی پری ختمه ده مور پوری می همیش ریشخند وهي ټول په بله هوا کی گرځي زما مشر کاکا د پلار سره ډیره جوړه ده پلار ته می زموږ په اړه خبری کوی زموږ سره یې هم په جنګ اچولی ډیر بل رقم خلک دی " حلیم سر ښکته کړ ډیر زیات خفه شو .

شیبه وروسته حلیم ته خپل پنډ وریاد شو حنا ته یې وویل " لور جانی ته هغه پنډ راوړه چې خاله درته سه پکی ایخي . کله چې حنا پنډ راوړه مور ته یې ورکړ . مور یې پنډ خلاص کړ قروت او پنیر او وچ توتان او د غره د لمنی چارمغز پکی

وو یوه تور پلستیک هم وو پکی حلیم وویل " حنا لوری دی تور پلستیک کی درته زرمینی یو سه تحفی ایخی دی. او دا چارمغز د هماغه غره دی چی کوم غره ته چی به مو رمی بوتلی دا درته حیماد په خپلو لاسو راشکولی او ویل یی چی دا د خاله حنا او سهیل ډیر خوبنیری " حنا چارمغزو ته وکتل یو یی تری پورته کړ بڼکل یی کړ بیا یی تور پلستیک ته لاس کړ خپله خبره وریاده شوه چی زرمینی نه یی د حیماد د لاس نښی غوښتنه کړی وه پلستیک یی خلاص کړ یو کوچنی ډبی کی دوه گوتمی ایخی وی یوه یی بلی نه جدا کړی وه حنا له نښی نه وپیژندله چی دا شین غمی والا گوتمه د حیماد د لاس نښه ده حکه د حیماد شین غمی ډیر خوبنېده ژر یی راوخیسته اول یی زړه ته نیردی کړه بیا یی بڼکل کړه او په احتیاط یی په گوته کړه ورته یی وکتل او له سترگو یی اوښکی لاری له خانه سره یی وویل " وئ گرانه سومره چی ته خوږ یی داسی دی نښی هم خوږی دی. ما خو ویل چی زه به دی هیږه شوی یم خو لیونیه تا خو زما پسی ډیر بد حال شوی "

د حیماد پلار حلیم د حنا دوی کره دری شپې وکړی خو د زونډی گل چلن هماغسی خه نه وو کله چی کورته راتله حنا او مور یی ډیر سامان د حیمادوی لپاره چمتو کړی وو د حیمادوی اقتصاد ډیر خه شوی وو لږ یو سه عصری شوی هم وو خو زونډی گل بیا په شته مال چرته مړیده. حنادوی حلیم ته بیگ واخیسته او پکی یی بیخی ډیر سامان وو حنا پکی د حیماد لپاره خانگړی تحفی او د لاس ډېری نښی هم ایخی وی د حیماد پلار حلیم تری ډیره مننه وکړه او سهیل ورسره تر سرکه هغه د سامان بیگ ورسوو حلیم یی گاری کی کینو سهیل تری بیرته کورته راغی. د مازیگر مهال وو حیماد رمه وختی کورته راوسته چی کورته راغی نو پلار یی نه وو راغلی مورته یی وویل " موری پلار می نده راغلی " مور یی دیگ سره د مال خای ته روانه وه چی ویویل " نه زویه تروسه خو نه ده راغلی خو نن راته کیدای شی لاره کی پری یو سه ناوخته شوی وی " زه کت کی کیناستم دمه می جوړوله چی زرمینی خور می راغږ کړ " حیماده راءه اوبه دی واخله اودس دی وکړه چی مابښام نژدی دی " زه په زنگیدلو قدومونو تشناب ته لایم اودس می وکړ مخ لاس می وچ کړل. د یخنی موسم نیردی وو لاتین می کوته کی بل کړ بیرته چی راوتلم نو پلار می په دروازه رابښکاره شو چی غاړه کی یی دروند غټ بیک وو ما چغه کړه " هله پلار می راغی " ورمنده می کړه له پلاره می بیگ واخیسته برندی کی می کیخوده پلار

ته می غاړه ورکړه مور می هم ستړی مشی ورکړه . د ماښام لمونځونه مو وکړل
کوټه کی سره ناست وو . مور می ما او زرمینی ټولو د پلار څخه د خاله دوی په
اړه پښتنی کولی . پلار می راته ټوله د الف ته تر یی پوری د حنا دوی کیسه
وکره چی هلته یی ژوند سنگه وو او سه حالات وو . پلار می د زوندی گل ماما د
قبر او غرورو په اړه هم وغږیده زه د حنا دوی په داسی ژوند ډیر خفه شوم زړه
می ډک او تش کیده . د ماسخوتن لمونځ مو وکړ ډوډی وخورل شوه . پلار می د
هغوی په ژوند پوره پوره وغږیده مور می او خور می هم خفه شول د هغوی په
حال . کله چی خبری خلاسی شوی مور می وویل " دغه بیگ سومره لوی ده دی
کی یی سه اچولی . الله دی د هغوی مل او ملگری شي الله دی هغوی خوشحاله
لری چی دومره مرسته یی زموږ سره وکړه چی دا غټ بیگ سامان یی درکړ "
پلار می وویل " ته دا بیگ راواخله چی سه دی پکی ما هم ولاکه لیدلی خو بس
بند په بند یی راکړ " مور می بیک خلاص کړ خایسته کالی وو پکی دوه جوړه
نوی کالی یی زما مور ته دوه جوړه یی زرمینی ته دوه جوړه یی ماته او دوه
جوړه یی زما پلار ته پکی اچولی وو . کله مو چی کالی خه ولیدل تری لاندی نور
سامان هم وه . یوه وړه بکسه هم پکی وه هغه می پلار خلاسه کړه پکی پنځه
زړه افغانی وی موږ ډیر پری خوشحاله شو دوه پلستیکونه نور هم وو . یوه کی
د زرمینی لپاره سامان وو بل کی زما لپاره سامان وو چی د عطرو نه نیولی تر
لاسی ساعت پوری هر سه پکی وو . ټول ډیر خوشحاله شو مور می ورته ډیری
دعاوی کولی پلار می هم تری ډیر راضی وو . مور می د کالیو په لیدلو او پلار
می د پیسو په شمارلو لگیا ول چی زرمیلی ماته ایشاره وکړه کله چی ما زرمینی
ته وکتل هغی سره یو وړوکی ډبی لاس کی وو ورنیزدی شوم چی ډبی یی خلاص
کړ یو د هلکانو خایسته گوتمه وه پکی زرمینی راته غوږ کی وویل " حیماده
وروره دغه گوتمه درته حنا ډالی کړی هه واخله مبارک دی شه،، زه مسکی
شوم ډبی می تری واخیسته گوتمی ته می کتل حنا رایاده شوه له ځانه سره می
ووویل " دا گوتمه سومره بختوره ده چی حنا زما لپاره خوښه کړی،، گوتمه می په
مینه په گوته کړه . بیا می د پلار سترگو ته کتل له ځانه سره می وویل " خدایه
دا زما د پلار سترگی سومره خوږی دی چی حنا یی پری لیدلی " ما به د پلار
سترگو ته ډیر کتل حنا به راته پکی ښکاریدله . مور می د بیگ سامان بیرته پر
ځای کړ پلار ته می خوب ورغی شیبه وروسته ټول ویده وو خو زه ویخ وم . ما
د حنا گوتمی ته کتل او ژړل می د حنا د پلار بد چلن او د حنا دوی د خفگان ژوند
راپیاد شو چی پلار می راته وویل او د هغوی حالات یی راته بیان کړ . زړه می

بی واره په درزیده شو هغه بد خوب هم راپیاد شو چی کومه ورځ د حنا دوی
 کور تله هغه ورځ می چی کوم خوب لیدلی وو زړه کی می ویل " لکه چی هغه
 خوب رختیا کیگی " همداسی د حنا په سوچونو کی وم غمونه یی راباندی لا ډیر
 شول زړه می نا ارامه وو تر نیمی شپي ویخ وم او ژړل می . زهن کی می ډول
 ډول شکونه پیدا کیدل. همداسی وختونه تیریدل زما د مخ رنگ بیا په ژیریدو شو
 یواځی د حنا گوتمی به راته لږ سکون راکوو . همداسی د خزان وختونه روان
 وو تر دی چی دوه کاله همداسی ووتل زه هم راځوان شوی وم خو د زلمینتوب
 رنگ می حنا خوړلی وو او د حنا په تمه ناست وم پلار می سو واری ډاکتر ته
 بوتلم خو نه می مرض معلوم شو او نه می علاج وشو . یوه ورځ د حیماد مور
 او پلار چی مازیگر وخت وو په کټ سره ناست وو د حیماد مور حلیم ته وویل "
 دا حیماد ورځ تیریزیکړکی تری جوړیگی راځه نور هسی هم زلمی شوی چی د
 واده غم ورته وخورو تبیعت به یی ورسره یو سه جوړ شی " حلیم یی خبره
 تایید کړه او ورته یی وویل " د حیماد خو هسی هم خوځه ده بڼه نو ځای راته
 خایه چی لڅیره ورته یی وغواړو . او که ستاسو خوځه وی نو حنا به ورته
 وغواړو ډیره یو څه جلئ ده هغه به هم پیغله شوی وی " حیماد مور په کټ کی
 رانیغه شوه د چای پیاله یی له خولی لری کړه او حلیم ته یی وویل " ولی نه زما
 د زړه خبره دی وکړه او دا حنا د حیماد هم ډیره خوځه ده ته یی لا تر اوسه په
 مرض نه یی پوه شوی خو زه پری پوهه شوی یم دا حیماد چی داسی په بد حال
 دی دا د حنا سره مینه لری خو پام چی سه ورته ونه وای " حلیم وخنډل او
 ویویل " څه څه نو دا خبره وه زه وایم چی دا هلک ولی هر وخت داسی سوچونو
 کی ډوب وی دا راته مجنون شوی دی دا د عاشق بچی چیری دی " حلیم دا
 خبری وکړی بیا لږ سوچ وروسته یی وویل " یاره خور خو به دی ومنی خو
 زونډې گل نه می ویره کیږی هغه بل رقم شویدی " د حیماد مور وویل " خدای
 به خیر کړی یو ځل به یی ورته یاده کړو لڅیره " حلیم وویل " داسی چی ده نو
 دا کار چی سومره ژر کیږی باید ویکړو زه هر سه ته آماده یم که خدای کول
 حیماد سره به هم خبره شریکه کړو او بیا به نو لڅیره راروانه هفته کی به
 ورشو که سنگه " حیماد مور خبره ومنله . زرمینه چی تر دی دمه یی لوبښی
 پریمنځل د مور او پلار خبری یی ټولی واوریدی او په منډه کوتی ته ننوته حیماد
 ته یی غږ کړ " وه حیماده زیری می درباندی " ما وویل " سه خبره ده "
 زرمینی راته د مور او پلار ټولی خبری وکړی ډیر خوشحاله شوم دومره چی
 بیخي زیات ما او زرمینه په همدی خبرو کی وو چی مور او پلار می کوتی ته

راغل پلار می راته وکتل او مسکی شو راسره خوا کی کیناست لاس یی رانه
چاپیر کر او راته یی په خندا او توکو وویل " هی د مجنون بچی زه خو اوس پوه
شوم چی زوی می عاشق شوی دی ما ویل چی په تا کی کوم مرض دی اخیر
همدا وو مړه زه چی دی په مور مینیدم نو ما په خکاره ټولو ته چغې وهلی او
یو ته نازوان یی چی تر اوسه دی پت زیره خوړه . زویه مخکی به دی راته ویلو
وو کنه هسی دی خان دومره خراب کری دا خو ستا حق دی باید ته په خپله
ووی چی پلاره دا جلی راته وغواړه . نور دی زیره مه خوره دا کار ماته پریده
چی ته پری خوشحالیږی نو حتما به یی درته غواړم که خدای کول راروانه هفته
کی دی ما او مور ورځو لڅیره " ډول سره ناست وو ما هم د پلار خبرو ته خندل
پلار می بیا رانیږدو شو ویتخرولم راته یی وویل " اوس خو اوځانده کنه زویه "
ما وخندل ټولو راسره وخندل . زرمینی ته می پلار وویل " هله لوری هغه رادیو
می راوړه چی اوس یی دی خپل زوی ته چالانه کړم " زرمینی رادیو راوړه پلار
می پکی سندره چالانه کړه . ټول ډیر خوشحاله وو . ورځی تیریدی زما روح یو
سه تازه وو . پلار او مور می پینور ته روان شول د ریباری لپاره زونډی گل
ماما کړه . موږ لپاره یی انا راوسته او راسره وه خه ساعت مو سره تیر وو خو
زما زیره د زونډی گل ماما نه ډیر ډاریده چی هغه یی خدای نا خواسته ونه مني
ځان سره به می ډیری دعا کولی کله کله به می ځان خیالونو کی لیده چی کوژده
می وی او پلار می راته مبارکی راکوی . خو کله به می چی زونډی گل ما ما
خیال کی راوسته نو زیره به می پښو ته ولویده او ناکراره وم .

د مازیگر وخت وو حنا په پرستن کی ناروغه پرته وه مور یی تر څنگ ناسته
او لاسونه یی لپه کری وو ویل یی " خدایه زما دا ناجوړه لور جوړه کری خدایه
زموږ خو همدومره وس وو چی په ډاکترانو مو ستړی کړه خو نه یی علاج وشو
او نه یی مرض معلوم شو خدایه ته پری نور خپل رحم وکړی " کله یی چی دعا
خلاصه کړه نو حنا ته یی وکتل چت کی یی سترگی گندلی وی او سوچونو کی
ډوبه وه . د حنا مور سرف دومره پوهیده چی شاید حنا د خپلو خاله او کلیوالی
ژوند پسې خفه وی خو په اصلیت نه پوهیده . د حنا مور په جاینماز ناسته وه
ذکر یی کوو چی د دروازي غږ یی واوریده ولاړه شوه د کړکی نه یی بهر وکتل
نو خپله کلیواله خور یی ولیده چی حلیم یی تر شاه راروان وو د خولی یی نا
تراسه د خوشحالی غږونه ووتل . خو شحاله به ولی نه وه چی خور یی وروسته
له څو کالو ولیده حنا هم له خوشحالی نه د لږزاندی تبی سره پاڅیده . دواړو

خويندو له خوشحالو نه ژړل حنا هم ورغاړی وتله او په ژړا يې پيل وکړ. شيبه وروسته کوټی ته ننوتل سهيل هم راغی توده ستړی مشی يې ورکړه. حنا بيا د خوشحالی نه په جامو کې نه خایده خوله يې له خدا ډکه وه خپلې تبي يې هيری شوی لکه د زړه درمل يې چې موندلی وی داسی روغه جوړه شوه چې مور يې حنا ته ډيره حیرانه وه چې سومره ژر د خاله لیدو يې خپل عادی حالت ته راوسته.

کله چې د حیماد مور حنا ته بڼه پام شو نو دا ورته معلومه شوه چې حنا ډيره وچه شوی ده سترگو يې توری حلقی پیدا کړی. نو د حنا له موره يې وپوښتل "خوری دا حنا لورکي می سنگه داسی خرابه شوی ولی سه مریضه خو به نه وی سنگه گلالي جلي وه" د حنا مور وویل "بس خوری چې له کومی ورخی موږ دلته راغلی یو نو حنا خه ورځ نه ده لیدلی بس تاسو پسی يې زیری وو" حلیم وویل "دا لورکي می هم لکه د حیماد په څیر هم ډنگره شوی او ژیره شوی ده شيبه وروسته زونډی گل هم راغی بڼه ستړی مشی يې ټولو ته ورکړه کله يې چې خپله حنا لور ولیده له کمپلی راجکه شوی او د خاله سره يې ناسته ده او خاندی نو ډیر هیران شو، خپلی بڼخی ته يې وویل "وه دا زما لور سنگه یو دم داسی تبي وشکولی او له بستری راووتله،، د حنا مور وویل "سړیه ما تاته نه وو ویلی دا خپلی خاله پسی خفه ده ته وگوره" حنا مسکي شوه بیا يې سر بڼکته کړ د حیماد سوچ کې شوه چې حلیم ویل حیماد هم د حنا غوندی خراب شوی. حنا پوی شوه چې حیماد ورپسی خفه دی خوږه موسکا يې له خانه سره وکړه. سترگی يې نمجنی شوی. دا شپه همداسی تیره شوه کله چې سحر شو حلیم د سهیل او زونډی گل سره په چکر بهر لاړل. د حیماد مور خپلی خور سره په برنډه کې لمر ته ناسته وه او چای يې سکه ورنیژدی شوه ورته يې وویل "خوری ته پوهیږی موږ سه لپاره راغلی یو،، د حنا مور مسکي شوه بیا په خدا شوه او ویویل "لکه چې ایرادی مو دا ځل نوری دی داسی لږه لږه پوی شوم" دی سره دواړو خويندو وخنډل بیا د حیماد مور عظمه ځان ته رانیږدي کړه او بڼکل يې کړه شيبه غلی وه بیا يې ستونی تازه کړ او وویل "ما خو تاسو سره لا پخوا خبره خلاسه کړی ده دا وار د دسمال وړلو ته راغلی یم" د حنا مور وخنډل او ویویل "زما لخواه دی درته له اوسه مبارک وی خورجانی خو بیگاهه ته دا خبره به ټولو سره شریکه کړو" حنا چې حویلی کې لوبښی پریمنځل دا خبری يې واوریدی ډيره زیاته خوشحاله شوه هسی يې له خانه سره خنډل او د خوشحالی

تپي يي شروع کړی " مبارکی راکړی علمه مرکه د خوږ جانان راغلی دنه
کله چی شپه شوه ټول سره ناست وو د حیماد مور خپل میره ته ایشاره وکړه چی
خبره یاده کړی حلیم اول له خانه سره بسم الله وویل او په خپل های کی رانیغ
شو زونډی گل ته وویل " زونډی گله وروره ته به خبر یی یا نه موږ د یوی
خبری لپاره راغلی یو او هغه دا چی سومره چی د چا د بچی کور ژر په
خوشحالی آبادیږي نو هغومره بڼه ده . دا چی زما زوی حیماد هم زلمی شوی او
ستا لور حنا هم پیغله شوی نو تاسو ته خو به د حیماد مور هم مخکی دا ویلی
وو چی حنا لڅیره زما د زوی ده نو موږ د خپل زوی لپاره ستا لور حنا غواړو
خو پدی هیله چی خفه مو هم نه کړي،، حلیم دا خبره په ترتیب او په ډیره
عاجزی وکړه . کله چی زونډی گل دا خبره واوریده نو رنگ کی یی تغیر راغی .
دا خبره پری بده ولگیده ځکه هغه اوس خان ډیر بل رقم احساسوو چی زه
مالداره شوی یم او بله خپله پریکړه هم وریاده شوه چی کلونه مخکی یی د خپل
مشر ورور چی ډیر پری گران وو د هغه د زوی سره د حنا خبره ختمه کړی وه .
سترگی یی ردی راوختلی تنډی یی تریو کړ نور حنا له کوتی ووتله زړه یی
درزیده . زونډی گل خپل های کی رانیغ شو او ویویل " گورئ تاسو ټول زما
خبره بڼه په غور واورئ که سه هم چی شاید په تاسو به بده اغیزه وکړي خو
زما اخیری خبره ده او زما خبره د کاني کرېنه ده هغه دا ده چی کلونه وړاندی
هغه وخت چی زما د ورونو کورونه هم افغانستان کی او کلی کی وو یوه ورځ
می ورور کره لارم د مشر ورور کره چی هغه اوس هم زما د سترگو تور دی
مشر ورور می رانه حنا په ماشومتوب کی وغوښته نو ما هم نه ونه کړل ما
خپله لور د مشر وراره پنوم کړی ده او اوس هم په خپله وعده کلک ولاړ یم او
ورور می هم کلک ولاړ دی او ما ځکه ددی په اړه چاته تروسه سه نه دی ویلی
چی خامخا به د حنا مور ما سره دا ونه منی خو اوس نو تاسو له حنا خان بیغمه
کړئ ما د هغی کار مخکی خلاص کړی نو حلیمه وروره هغه تړون زه اوس نشم
ماتولی او خدای دی وکړی چی خفه شوي هم نه وسي الله دی ستاسو زوی ته
زما د لور نه بڼه ځای په نصیب کړی کله چی حلیم دا خبری ټولی واوریدلی نو
د ټولو خولی له حیرانی وازی پاتی شوی د حیماد پلار ډیر زیات خفه شو . د حنا
مور او د حنا خاله دواړه په ژړا شوی او زونډی گل ته یی وویل " دا ولی آیا ته
رختیا وایی که رختیا وایی نو دا تا سه کړی تا ولی ددی معصومی جلی حق د
خپل زوق ښکار کړ اخیر ولی دی داسي وکړل . دا خبره زه درسره نه منم سربیه
چی تر سو دی دا خبره ختمه کړی نه وی زه دې نه پریدم ، ته ماته له اوله

حیرس ناک معلومیدی زه پوهیږم تا د پیسو په بدل دا کار کړی، زونډی گل سترگی سری شوی او په غوصه یی وویل " بس کړه خوله دی بنده کړه که نه درماته وم یی ما مخکی وویل چی زما خبره د کانی کرېنه ده!!، کله چی د حنا مور پوی شوه چی میره یی نور د غوصی حالات خرابیږی نو غلی شوه . خو زړه یی له ژړا ډک وو دواړو خویندو ژړل حلیم هم سترگی ښکته نیولی وی د ویلو ورته هیس نه وو پاتی کوته کی خاموشی وه . یوازی د ساعت د ستونو ټکار ختله شیبه وروسته د حنا مور حنا ته په ژړه غوڼی غږ اواز وکړ " حنا راشه لوری دا د چایو لوبښی ټول کړه " د حنا غږ نه راتله مور یی بیا ورغږ کړ " حنا چیرته یی لوری تاته وایم حنا وه حنا " د مور یی سودا شوه له کوټی ووتله حنا پسی ورغله او برنډی ته ورغله گوری چی حنا لاندی برنډه کی پرمخی پرته ده. د مور له خولی یی چیغه ووتله " هله په لور می سه وشول " ټول راغونډ شول حنا یی امبولانس کی د ښار هسپتال ته یوړله د امبولانس سره د حنا مور خاله او پلار لاړل . کله چی ډاکترانو د هغی حالات وڅیړل او له ښونی راووتل نو ټول ډاکتر ته په منډه مخی ته ورغلل ډاکتر ورته وویل " ستاسو د مریض په اعصابو بوج ډیر راغلی چی د هغی له امله اوس بی هوشه ده او په څلورویشتو ساعتونو کی به بیرته په هوش شي " د حنا مور او خاله لاسونه خدای ته لپه کړل او د خدای شکر یی وویسته . خو په دې وپوهیدل چی حنا ټولی خبری اوریدلی نو ځکه یی دا حال شو د حنا پلار ته یی هم احوال ورکړ د حنا مور او خاله تر سبا ورته ویخ وو او له غمه یی ژړل . سبا همدا وخت وو چی حنا په هوښ راغله سترگی یی وغړولی او له ځانه سره یی ویل " زه چیرته یم زه چیرته یم " مور یی سر په غیږ کی کیخوده کله چی حنا پوهه شوه او د تیری شپې خبری ورپیاډ شوی په سلگو شوه خه یی په چغو چغو وژړل شپه همداسی تیره شوه چی سحر شو پلار یی هم ورته راغی حنا چپر کټ کی ملاسته وه چی پلار یی ولیده له هغه یی مخ واړوو پلار یی د صحت پوښتنه تری وکړه لور یی به تروش تندی ځواب ورکړ . " اوس خه یم " شیبه وروسته یی خپل کورته راوسته ډاکترانو ورته وویل چی " دی زهنی ټکان خوړلی خفگان ته یی مه پریدی سوچ ته یی هم مه پریدی چی سه یی په طبع وو بس هغی ته یی پریدی ځکه داسی پېښی ځینی وخت ډیر بد خبر هم لری " کله یی چی کورته راوسته نوره خه وه خو د پلار داسی بدی پریکړی ژوند ته نه پریخودله ځان یی مړ احساسوو د خزان بادونه پری راغلل بس شپه او ورځ به یی له سترگو اوښکی روانی وی زړه یی نارامه وو. خاله او حلیم ماما یی هم په همدی سحر

چی حنا یی کورته راوسته بیرته نا امیده کورته روان شول خو د حنا مور ورسره ژمنه وکړه چی حنا به بل چاته ورنکړی او د حنا مور هم حنا ته ډاډ ورکوو چی زه درسره یم . حیماد خپلی رمی د کور په مخه روانی کړی وی سوچونه یی کول کله یی خیال کی ولیدل چی مور او پلار یی په خدا حیماد ته مبارکی ورکوی خو کله به یی د پلار غمژنه څیره وریاده شوه . په همدی سوچونو کی وو چی حیماد باندی یو سړی غږ وکړ " هی شپونه ویخ یی که ویده رمه دی زما په پتی روانه کړی ده " ما تري بښنه وغوښته رمه می لاری ته برابره کړه کله چی کورته ننوتلم خاموشه خاموشی وه مور می له انا سره برنډه کی ناسته وه پلار می هم ناست وو خور می اشپزخانه کی وه زما زړه په درزار شروع وکړه زړه می پښو ته ولویده په زړه می وخوړله چی حیماده لاری . کله می چی د مور راپام شو رامنډه یی کړه زه یی غږ کی ونيولم ستړی مشی می ورکړه پلار ته می هم ستړی مشی ورکړه مور می رانه د صحت او د تیرې ورځو پښتنه وکړه . ما هم دمور مهربانو پښتنو ته ځواب ورکړ . ټول سره ناست وو ما به کله دمور او کله به می د پلار سترگو ته کتل ددواړو څیری داسی معلومیدی لکه ډیر خفکان یی چی لیدلی وی . زما زړه ډک او تش کیده مور می زما په حالت پوه شوه د تسلیت په ډول یی راته وویل " حیماده موږ خو تلی وو خو ماما دی نازوانی راسره وکړه وینه منله خو خیر زویه تاته به داسی ښکلی جلئ راولم چی یو ویښته به یی هم د حنا سره برابر نه نشی " زما زړه نور اخیری حالت کی وو پلار می هم غمژنه څیره راته ونيوله ما په مراوی غږ وویل " هیس خبره نه ده موری مخصد چی تاسو په خیر راغلی یی،، دا خبره می وکړه نور می خوله خبرو ته نه جوړیده سترگی می ښکته کړی ولاړ شوم زرمینی راغږ کړ " راشه لالا مخ لاس دی ومینځه چی ناوخته دی،، زه ولاړ شوم اودس می وکړ لمونځ می ژر ژر برندی کی وکړ له ژړا ډک وم او په سر می داسی دروند درد شو چی ټول عمر کی راباندی داسی درد نه وو راغلی . مورته می وویل " موری زه ځم پاس ویده کیگم په سر می درد دی ما راجگ نه کړی،، مور می راته وویل " ولی زویه ډوډی به دی خوړلی وه بیا به ویده شوی وی " ما هیس ونه ویل مور می زما په درد پوهه شوه له سترگو یی اوبښکی روانی شوی . زه هم په ژړا پاس بام ته وختلم زرمینی له مخکی د خوب کتونه او بستری تیار کړی ول . خپل کت ته وختلم سپین څادر می په سر کش کړ او د زړه له خلاسه می وژړل کله می چی د مور او انا غږ واوریده چی پاس بام ته راختل نو ژړا می ورو کړه هغوی بیل په سترنجی کیناستل ما د اسمان ستورو

ته کتل او له سترگو می اوبنکی روانی وی بیخی می حالات خراب وو اور راباندی بل وو خپل ستوری ته می وکتل کرکه می تری وشوه چی زه سومره بد قسمته یم بیا می د حنا ستوري ته وکتل هغه هم نه خلیده د هغی په سوچ کی شوم چی " خدایه زما د حنا به سه حال وی هغه به خفه وی که نه به وی هغه به اوس زما ستوری ته گوری کنه به گوری خدایه دا څه ډول امتحان دی خدایه زه خو به مړ شم د حنا پسی یا خدایه ته زما عرض واخلی اخیر ولی زما ماما مرکه ونه منله ولی په ما کی سه کمی دی خو دا ټول ددی بدبختی غریبی کار دی او حنا جاني زما د سترگو دید یی زه خو به بی له تا لیونی شم " تر نیمه شپه همداسی خای کی اووختم راوختم خو خوب نه راته د حنا ستوری ته می کتل بیا می هغه پخوانی خوب را یاد شو له خانه سره می وویل چی هغه شیطانی خوب خو رختیا شو . پدی وخت کی می مور زما له مخ نه څادر لري کړ زه یی ولیدلم چی مخ می په اوپکو لوند دي . مور می په ژر هغونی غږ وویل ،،وئ زما ځیگره مه ژاړه کنه ماما به دي رضا شي لڅیره که هغه ونه شوه نوري خوشته کنه شیرینه،، په مخ یی بنکل کړم او راته یی وویل،، نور کرار ویده شه زیرگیه،، ما په سر څادر کش کړ فکرونو کی وم چی خوب راباندی غلبه وکړه او ویده شوم . کله چی ویده شوم خوب گورم چی " " " حنا هماغه باغچه کی ناسته وی او ژاړی او ژیر د شیرشمو گل یی په لاس کی وی کله چی ما وگوری رامنډه کړی او په خندا شی شیبه وروسته بیا په ژرا سره راته وواي موږ خو یوځای شو خو ټول خپلوان مو له لاسه ورکړل چا هم زموږ خوشحالی ونه لیده او نه ما او تا چا خوشحالی ته پریخودلو " " دا خوب می ولیده راویخ شوم زړه می درزیده نیمه شپه وه استفر الله می وویل . تر ډیره د حنا په سوچونو کی ویخ وم یو وخت می سترگی پټی شوي . همداسی وختونه تیریدل د حنا او حیماد حالت ورو ورو په خرابیدو وو خو حیماد ته لا تروسه دا پته نه وه چی حنا یی د بل تره زوی په نوم ده . یوه ورځ د حنا مشر تره چی ایمل نومیده زونډی گل ته یی وویل " زه غواړم چی هغه تیره وعده سره سرته ورسوو ستا لور هم رسیدلی ده او زما زوی هم سږ کال دولسم نه فارغیږي که خوځه دی وی نو کوزده به یی وکړو چی لږ بوچ خو مو پري راکم شی " د حنا پلار زونډی گل چی د همدی خبری په تمه وو په خوبنی یی ورته وویل " ولی نه هر سنگه چی ستاسو خوځه وی نو هر وخت چی ته غواړی ،، ایمل ورته وویل " زه لڅیره دا خبره زه کور کی شریکوم بیا درته وایم کله چی ایمل کورته لاړه نو د ایمل بڼه چی مخکی یی هم دا مسلات سره کړی وو بیا یی هم ورسره یاده کړه د بڼخی یی هم خوبنه وه خو کله

یې چې خپل زوی حامد ته دا خبره وکړه نو حامد په ډاک ډاک لگیده هغه خپل پلار ایمل ته وویل " اول خو دا چې زه اوس ښځه نه کووم تر سو چې پوهنتون ونه وایم بله دا چې دا جلی به تعلیمه ده او بله دا چې زه به په خپله خوښه ښځه کوم هو ایمل چې د زوی دا خبرې واوریدی نو ډیر ورته په قهر شو او ورته یې وویل " پاسه گیدړه ته زما مخکې زما له خبرې تیرېږي ته لا وړوکی یې په ښو او بدو نه پوهیږي چې واده دی وکړ بیا به څه پوه شی چې موږ ستا په گټه لگیا یو او که په تاوان بیا دی داسې ناپرتی وانه ورم پوی شوي راوړوانه اونۍ لڅیره درته دسمال راوړو او فارغیدو ته دی هم لږ وخت پاتی دی "

دا چې د حامد پلار ایمل یو غوصه ناک او ضدی سړی وو او د کور ټول واک د همدې وو نو حامد د پلار په مقابل کې نور هیڅ ونه ویل له ځایه جگ شو . خو زړه کې یې ډیری بدې پریکړې وکړې تر سو ددې جنجال څخه ځان خلاص کړی . کله کله به یې مورته هم خپل جواب ورکړ چې واده زما حق دی نو خوځه به هم زما وی زه درته له اوسه وایم چې زه دی کوزدی ته تیار نه یم نور ستاسو خوځه ده . " مور یې د حامد په خبرو غوږ نه گروو له ځانه سره به یې ویل څه خیر دا هلک دي نه پوهیږي یو ځل یې کار ور خلاص کړو نور به خپله پوه شی . یوه ورځ زونډی گل د ایمل د راتلو خبره کور کې وکړه چې دسمال پسې راغی . حنا نه وه هغه اشپزخانه کې وه د حنا مور ډیره سخته غوسه شوه او ویویل " په خدای که به رانه د دسمال پیسکه هم وگوري دا خیالونه دی اوبو ته تیر کړه هیسکله به زما په لور باندې خپل جیب ډک نه کړی " کله چې زونډی گل دا خبره واوریده نو هغه باندې یې بد تاثیر وکړ او د حنا مور باندې یې شروع وکړه ډیره یې ووهله سهیل او حنا رامنډه کړل د پلار نه یې خپله مور خلاصه کړه چې کله زونډی گل وته نو په قهر یې وویل " که یوه سترگه مو ژاړی او که بله خاندی حنا زه خپل وراره حامد ته ورکووم پوی شوی!! " حنا او مور یې په برنده کې ناست ول او ژړل یې سهیل هم د پلار طرفی کوو حنا ته غوصه ورغله او سهیل ته یې وو ویویل " غلی کینه لاته ته هم د پلار طرفی کوی زه به هیسکله د حیماد نه بغیر بل چاته هو ونه کړم " سهیل باندې دا خبره د ټوپک ډز غوندې ولگیده او په حنا یې راباندې کړل او په چغو یې شروع کړل " بی حیا مرداری اخیر دی همدا ویل غوښتل " د حنا مور چغه کړه " پریده ظالمه چې مړه دی کړه پریده " سهیل وروستي سوک حنا ته په ملا کې ورکړ چې حنا دی سوک سره به هوبڼه شوه او پر ځمکه به دریغه ولویده سهیل بهر منډه کړه مور یې چغی کړی " خدای دی

لاسونه مات کړه زويه اخير دی هم جلی مړه کړه، ژر ژری په حنا اوبه واچولی او په هوښ راغله دواړو مور او لور سره غیږی ورکړی او په ژړا یې پیل وکړ. ورځی تریدلی او حنا حالت نور هم خرابیدو له ځانه سره یې ډیری پریکړی کولی او ویل به یې "چی ځان مړ کوم خو د بل چا به نشم زه د حیماد لپاره دا قربانی ورکوم ما له حیماد سره ژمنه کړی له هغه سره می وعدی کړی چی بی له تا به هیسوک زما په ژوند کی گډون ونه کړی خو بیا به یې وویل چی "نه که ځان مړ کړم نو ددی دنیا شرمیدلی به شم دا دنیا خو می هسی هم خرابه ده هغه دنیا ولی په ځان خرابه کړم کله به یې یو ډول او کله به یې بل ډول پریکړی کولی خو هیس نتیجی ته به نه رسیدله تر دی چی مشر تره ورکړه ریباری ته راغی یو سو نور ملگری هم ورسره وو. زونډی گل له میلنو سره په حجره کی ناست وو کور کی یې څوک خبر نه کړل حنا ته یې وویل "لوری هله یو سه میلمانه راغلی دی چای چمتو کړه حنا په ښکېدو قدمونو د اشپز ځانی په لور روانه شوه زونډی گل مخکی له مخکی یې یو نوی دسمال او چی چکلیت پکی وو پټ له ځانه سره ایخی وو. هلته حجره کی د پښو سړو غږونه اوریدل کیدل د حنا مور شکمنه غونډی شوه. یوه بریتو سړی وویل "زونډی گله ته لږه زما دی انډیوال نه سومره ولور اخلی "زونډی گل چی تر ډیر وخته یې ددی خبری په انتظار کی وو او حنا یې هم د همدی مقصد لپاره ورکوله چی تر سو ډیری پیسی پرې واخلي نو په خوند یې وویل "یاره چی زما دا ورورک هم خفه نشی نو شپږ لکه افغانی به بس وی،، ایمل د قبر او غرور ډکه خدا وکړه او ویویل "ستا لپاره دا خو اوس هم لږی دی څه زه به یې د وروری شپږ نیم لکه درکړم " زونډی گل لا خوشحاله شو او د ایمل ملگرو ته یې د ایمل چاپلوسی او صفتونه شروع کړل.

سهیل چای راوړه پیالی ډکی شوی چایی وسکل شول ایمل خپل ورور زونډی گل ته وویل "که تاسو کور کی مشوره سمه نه وی کړی نو مشوره وکړه بیا به راشو،، زونډی گل مسکی شو او ویویل "نا زونډی گل داسی سړی نه دی چی د بیغړته سړی غونډی د ښځې او لور مشوری ته غوږ وی بس زما خوبنه د هر چا خوبنه ده " ایمل وخنډل او ویویل "څه نو داسی چی ده نو دعا به پری وکړو " ټولو لاسونه پورته کړل دعای یې وکړه زونډی گل په منډه کورته ننوته او پټ یې د سمال په لاس کی نیولی وو چی حجری ته تلله نو د حنا مور پری پوهه شوه ورمونده یې کړه د زونډی گل پسې خو هغه تری ووته. د حنا مور چغه کړه "وه

ظالمة اخير دى هم خپل ضد پوره كر " حنا رامنډه كړه مور ته يې غاړه وركړه او په چغو چغو يې سره وژړل . بل خوا چې كله زونډى گل ايمل ته د سمال وركړ نو ايمل له جيبه دوه لكه افغانى راوويستى او زونډى گل ته يې وركړى ورته يې وويل "دا دوه اوس واخله چې زړه دى پرى تكور شى او نورى به بيا دركړم " زونډى گل ترې مننه وكړه او خو شحالى نه په لږزیدلو لاسونو يې روپى جيب ته كړلى ټولو يو بل ته مباركيانى وركړى او لارل - كله چې زونډى گل كورته راغى گورى چې بنځه او لور يې ناست دى ژاړى دوي ته په خدا شو او له جيبه يې دوه لكه روپى راوويستى او وويل " اى كمقلانو دا روپى وگورى تاسو پدى هم قبر كوئ حلیم سه سپيره سړى دى هغه چيرته دومره روپئ راكولى شوى بل لورى ته مه خفه كيگه ايمل به تاد حلیم دوي نه خه ساتى ايمل كاكادى ډير پيسادار ده ايله به په ژوند پوهه شى " بنځي يې په ژړا ورته وويل " هي خداى دى تاسره ددى پيسو ووهي زما د لور په اړه فكر نلرى بس همدى پيسو په مخه كړى وى " زونډى گل غوسه شو سو گوزارونه يې په بنځه وكړل خو پاتى راغى حنا تري خپله مور خلاسه كړه په سبا باندې زونډي گل حلیم ته هم زنگ ووهه چې بله ورځ ته د حنا كوژده ده

حلیم ډير زيات خفه شو كله چې كورته راغى خپلى بنځى ته يې د حنا په اړه وويل د هغى له سترگو هم اوښكى روانى شوى او زونډى گل ته يې په خيرا شروع وكړه بله خوا حنا سمه ليونى وه نه پوهيده چې سه وكړى خو اخير يې خپله بده پريكړه وكړه چې سبا مازيگر به د موركانو دوا خورى . د ژوند ټولى لارى پرى بندى وى همدا پريكړه يې كوله چې خبر راغى د حنا نامزاد د كور څخه روپئ غلا كړى او تركيې ته په قاچاكى لار له ملگرو سره روان شوى دى پدى خبره حنا ډيره خوشحاله شوه خو مور يې نوره هم خفه شوه او پدى ټول وپوهيده چې د هلك هم حنا نه وه خوڅه نو ځكه له دى پريكړى سره يې ځان ورك كړ . حنا ته دا خبر خه وه خو پلار او مور يې بيا خفه وو چې دا سه وشو . بله خوا حيماد چې ددى سو ورځو نه ډير مريض وو نو په كټ كى پروت وو چې د مور دا خبره يې واوريده چې ويل يې " خدايه ته د زونډي گل خوله ماته كړى چې زما حنا يې خپل وراره ته وركړه او زما زوى يې دى بد حالت ته ورسوه " د حيماد مور دا خبره په لور اواز وكړه نو فكر يې كوو چې حيماد ویده دى زرمينى پري غږ كړ " موری لږ وروشه

چی حمید به یی واورى " حمید چى د مور دا خبره واوریده نو تیره چغه یی له
خولی ووتله نا حنا | داسی نشی کیدای "

د حمید مور او زرمینه او پلار یی د حمید په کټ ورمندې کړه گوری چى د حمید
حالت خه نه خکاری د خولی یی زگونه روان دی پلار یی ژر په لاس گاری کی
واچوو او تر سرکه یی بوتله تر سو روغتون ته یی یوسی له هغه ځایه یی د بنار
روغتون ته انتقال کړ ټول ورسره وو مور یی خور یی ټولو د حمید په حال ژړل
ډاکترانو ورته ژر ژر اکسیجن چالان کړ لږ سه کار یی وکړ د زړه ضربان یی په یو
سکرین کی خکاریدل چى کگی وږی لاری یی جوړولی. ډاکترانو د حمید پلار ته
وویل " که د څلورویشت ساعتونه نه ووته نو خه به شی. د حمید مور او خور یی
یاسین تلاوت شروع کړ حلیم هم د روغتون په جومات کی له لمونځ وروسته
سورت یاسین تلاوت کوو تر مابنهامه هماغسې حالت کی وو کله چى د سحر درى
څلور بجى شوى نو د حمید بستر بڼونه کی د یو ماشین د خطر اوازونه شول چى
ټوټ ټوټ یی کول ټولو ډاکتر حمید بستر خونى ته ننوتل کوټه کی ډاکتران
ورخطا بڼکاریدل اکسیجن پى تری لری کړ د شاتونو اله یی راواخیسته سو جټکي
شاتونه یی ورکړل خو کار یی ورنه کړ د ماشین آوازونه ودریدل په سکرین کی
ټولی کربنى سیده شوى ډاکترانو یو بل ته وکتل سترگی یی ټیټي کړی. یوه
ډاکتر د حمید په خلاسو سترگو لاس ور تیر کړ بني سترگی یی پټی شوى بل ډاکتر
یى د پښى غټي گوتى وتړلى او سپینه ټوټه یی پری هواره کړه ډاکتران بهر راووتل
خفه او غلى ول د حمید مور او پلار پری ورمندې کړه په ډاکترانو یی چفى جوړی
کړی چى " زما زوى مو سنگه کړ هغه اوس سنگه دی " یوه ډاکتر د حمید مور
ته وویل " له بده مرغه ستاسو زوى وفات شو نور یی نشو زغملی د اعصابو رگ
یى وشکیده " روغتون ټول په چغو سر واخیسته شیبه وروسته د جومات ملا ته
خبر ورسیده. ملا اعلان وکړ " حمید چى د زونډى گل زوى او سجاد وراره دی په
حق ورسیده جنازه به یی د مابنهام پنځه بجى ادا کیږی انا لله وانا الیه راجعون "

د سحر وخت وو حنا ته د خپل ژوند وروستی سحر بڼکاریده ځکه مابنهام یی د
موږکانو دوا خولی ته کوله. له کوتی راووتله گوری چى مور او پلار یی او سهیل
ژاړی او چرته د تلو تیاری نیسی له مور نه یی پښتنه وکړه " موری سه کیسه ده
ولی ژاړی " مور یی په سلگو کی ورته وویل " لوري ځان دی تیار کړه چى
افغانستان ته څو حلیم کاکا دي وفات شوى " حنا چغه کړه مور یی تسلى ورکوله.

سهیل پوه شو چی مور یی نه غواری حنا ته صحیح حل ووای نو هغه هم سه ونه ویل.

ټول د افغانستان په لور روان شول کله چی مازیگر کلی ته ورسیدل نو حنا سترگی په خپل کلی ولگیدی ژړای لا دوه چنده شوه او سر پري ګرځیده کله چی د حیمادوی کورته ورنیژدی شو نو کتل یی چی ډلې ډلې خلک ورکړه ورروان دی . حنا خپل کلی تر نظر تیر کړ خوږ پری ولگیده کله چی د حیمادوی کورته نژدی شول نو کور کی غوغا جوړه وه حنا لا تر اوسه نه وه پوهه . کله چی حنا د حیماد دوی په کور کی قدم کیخوده مخامخ یی د بنځو په منځ کی کی حیماد ولیده چی ژیری زنی نه یی د ململ سپینه ټوټه تاوه ده او پروت دی حنا یو دم ودریده غوږونه یی ډپ شول ټولو چفی وهلی خو حنا هیس نه اوریدل لکه بوت غوندی ولاړه وه سر یی په دواړو لاسونو ټینګ ونیوه سترگی یی په پتیدو وی له خولی یی چغه ووتله " حیماده " !!!

دی وخت کی زرمینی پري په چفو ورمنده کړه خو کله چی حنا ته رارسیدله نو حنا پر ځمکه ولویده کور کی بله غوغا جوړه شوه . ملا امام جومات کی په نفلو ناست وو چی یو ماشوم ورته د بل اعلان خبر راوړه ملا سر وخوځوو خفه شو او ولاړ شو د مایک تر شاه ودریده او دا اعلان یی وکړ " د زونډې گل لور د ایمل وریره په حق رسیدلی ده او جنازه یی د هغه بل مری سره یوځای ادا کیږي ,, دا اعلان یی وکړ کلی کی غوغا جوړه شوه ټولو خلکو د حیمادوی کره رامنډی وهلی . کله چی پنځه نیمی بجی شوی دوه نوی قبرونه د کلی په هدیره کی څنګ په څنګ جوړ شول . د خزان دوه پانی له ونی راپری شوی چی دواړه نیمی شني او نیمي ژیری وی په ټال ټال سره یوه د قبر په هغه شناخته پریوته چی لیکلی یی وو پري حیماد او بله پانه په هغه قبر شناختی باندی پریوته چی لیکلی وو پري حنا.

د ناول پای

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library